No. 3236 | Woensdag 26 Februari 1941 | 58ste Jaargang.

AMIGOE DI CURAÇAO

Dit blad verschijnt elke Woensdag en Zaterdag
Abonnementsprijs voor het gebiedsdeel
fl. 2.— per kwartaal bij vooruitbetaling.
Voor het Buitenland fl. 10.— per jaar
Afzonderlijke nummers fl. 0,10

Redactie: Tel. 1858. Administratie: Tel. 1550.
Bureaux: Conscientiesteeg.
Adres: Postbus 80, Willemstad.
Uitgever: W. J. A. Donders.
Drukkerij van het Vicariaat.

Vertegenwoordigers voor de Ver. Staten van Amerika:
M. D. BROMBERG & Associates Inc. 19 to 25 West
44th. Street New York N. Y.

† Frater Petrus Innocentius Verriet, van de Orde der Predikheren, door de genade Gods en de gunst van de Apostolische Stoel, Titulair Bisschop van Eleutherna en Apostolisch Vicarius van Curaçao, aan de Geestelijkheid en Gelovigen van zijn Vicariaat

Zaligheid in den Heer.

Dierbare Gelovigen. De wereld vandaag is gedompeld in een zee van ellende. Te midden van het gehuil van gewonden en stervenden, van het gejammer van moeders en kinderen, weerklinken kreten van haat en vertwijfeling. De maatschappij kraakt en wankelt op hare grondslagen. Angst vervult aller harten. En met angst in het hart ziet men de toekomst tegemoet, en vraagt zich af, of het nog wel ooit goed zal worden. — En toch zijn er die maar heen leven, zonder zich veel van de algemene ellende aan te trekken. Wat doen wij? Bidden wij meer, dat er spoedig aan die ellende een einde moge komen?

Reeds zijn er die in hun vertwijfeling, en in hun twijfel aan een betere toekomst, alles, ook het dierbaarste en kostbaarste wat zij bezitten, het geloof aan God en aan een Goddelijke Voorzienigheid, Die alles leidt en bestuurt tot 's mensen geluk, overboord geworpen hebben.

Arme verdwaasden, alsof de Man van smarten, Wiens bovenmenselijk Lijden, wij in de H. Vastentijd overwegen, en aan Wiens hartewond wij ons laven en sterken gaan, ons niets meer te zeggen heeft.

Wat heeft de Lijdende Christus, Die op de Goede Vrijdag aan het Kruis hing dood te bloeden, en stierf om ons het leven te geven, en aan Wiens levensoffer wij het te danken hebben, dat wij niet alleen kinderen van God genoemd worden maar ook zijn, (I. Joh. 3, 1) wat heeft Hij ons te zeggen, vooral in deze zo droeve tijd?

Hij heeft ons zoveel te zeggen.

Door Zijn smartelijke dood aan het Kruishout is Hij de Verlosser der wereld, ook nu nog, ook van ons, ook van de hedendaagse wereld, die Hem maar al te zeer vergeet en verwaarloost, en in haar verdwazing voortholt op de weg naar haar tijdelijk en eeuwig ongeluk.

Hoe groter en dieper de menselijke ellende is, hoe donkerder de toekomst, hoe minder de mensheid uitkomst ziet, en ten einde raad, het gebroken hart en de krampachtig saamgeperste handen ten hemel heft, tot den God van barmhartigheid, en met Sint Petrus in doodsbenauwdheid uitgilt: „Heer, red ons, wij vergaan", des te schoner straalt het licht van de verlossende Offerdaad van onzen dierbaren Zaligmaker.

Stervend op het Kruis, is Hij onze Koning, en wel Koning van liefde, tot Wien wij allen in geloof en vertrouwen moeten opzien, — met des te groter geloof en vaster vertrouwen, naar mate de menselijke middelen meer falen en ontbreken, omdat uit Zijn onfeilbare mond de woorden zijn gevloeid: „Ik ben de weg, de waarheid en het leven". (Joh. 14, 6), „Wie Mij volgt, wandelt niet in de duisternis, maar zal het licht des levens bezitten", (Joh. 8, 12).

Op hetzelfde ogenblik, dat Hij door Zijn bittere Kruisdood, voor ons en voor iedereen, het leven verdiende, dat wij door de zonde verloren hadden, en wel een leven van geluk en vrede, zoals de aarde nooit geven kan, heeft Hij ons de weg tot dit leven gewezen toen Hij zeide: „Zo iemand mijn volgeling wil zijn, dan moet hij zich zelf verloochenen, zijn kruis opnemen en Mij volgen!" (Math. 16, 24).

En in het licht, dat er uitstraalt van den Man van smarten, stervend op het Kruis, begrijpen wij de waarheid van de woorden van St. Paulus, — woorden, die een levens- en lijdensmoed geven, ver boven onze menselijke krachten uit: „Want ik houd het er voor, dat het lijden dezer wereld niet kan opwegen tegen de heerlijkheid, die ons zal geopenbaard worden" (Rom. 8. 18).

Dierbare Gelovigen, de Man van Smarten aan het Kruis heeft ons zoveel te zeggen en zoveel te geven, wat wij vooral in deze droeve tijd zo nodig hebben. En dat is op de eerste en voornaamste plaats, de wil en de moed om zó te leven, dat ons leven de grondslag moge vormen voor een betere en schonere toekomst.

Daarom vragen wij, U ter liefde van onzen dierbaren Zaligmaker en van uw eigen ziel, om in deze tijd van bezinning en boete en voorbereiding op het heerlijke feest van Pasen, uw leven eens ernstig na te gaan en te onderzoeken, in hoever het overeenstemt met Gods Wet, — in hoever Gij leeft met en door Christus. Alleen als wij leven, niet slechts volgens de Wet van Christus, maar ook door de genade en kracht van Christus, met andere woorden, als Christus ons leven is, dan is, volgens de woorden van St. Paulus, „sterven voor ons een gewin."

En als wij dan in volle oprechtheid ons leven onderzocht hebben, dan moeten wij in diepe nederigheid, met een hart vol berouw, neerknielen voor onzen dierbaren Zaligmaker, en zeggen: „Mea culpa." Aan Zijn voeten en aan Zijn Verlossershart moeten wij onze schuld uitschreien. Maar ook moet ons eerste woord zijn, zoals van St. Paulus, die, toen hij op weg was naar Damascus, om de Christenen op te sporen en ze aan den rechter uit te leveren, door een straal van Gods genade getroffen werd: „Heer, wat wilt Gij dat ik doen zal?" (Hand. 9, 6).

Beminde Gelovigen, wij moeten de wil en de moed hebben, om zó te leven als God dat van ons verlangt, om zó te leven, dat ons leven de grondslag kan vormen voor een betere toekomst.

Dat is de ernstige waarheid, die de ellende van deze tijd ons inprent, — de ernstige daad, die deze tijd van ons verlangt; dat is het wat de Man van Smarten, stervend op het Kruis, ter liefde van de mensheid, ons te zeggen heeft en waartoe Hij ons de kracht geeft.

Hoe weinig wordt het woord van onzen Goddelijken Zaligmaker begrepen: „Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u: Zo de graankorrel niet in de aarde valt en sterft, blijft ze alleen; maar zo ze sterft, brengt ze rijke vruchten voort" Joh. 12, 24). En toch is dit een woord, dat diep in het menselijk leven ingrijpt.

Sint Paulus leert het ons, als hij zegt, dat wij den ouden mens, dat wil zeggen, den mens der zonde en der begeerlijkheid, moeten afleggen en in ons doden, en den nieuwen mens moeten aantrekken, die naar Gods beeld geschapen is, in ware gerechtigheid en heiligheid." (Eph. 4,24)

Wij moeten breken met de onchristelijke en anti-christelijke theorieën en praktijken. die in de hedendaagse wereld het privaat leven, zo goed als het huwelijksleven en maatschappelijk leven, hebben aangetast en verpest, en ze van alle christelijke schoonheid hebben beroofd.

Door Christus gesteld als de Herders der volken, aan wie het geluk en het welzijn der gehele mensheid ter harte gaat, hebben de Pausen niet opgehouden om de weg te wijzen, waarlangs geluk en vrede voor de volken te bereiken zijn. Maar ook hebben zij er telkens met de grootste nadruk op gewezen, dat de wereld niet beter en gelukkiger kan worden, zolang de mens zichzelf niet beter maakt. Eerst moeten onze zielen genezen. We weten hoe zwak en ziek ze zijn. Eerst moeten de zedelijke waarden, door God gesteld tot regel van ieders leven, hersteld en weer door iedereen erkend worden. Eerst moet de menselijke ziel bevrijd worden uit de greep en de slavernij van zonde, van drift en begeerlijkheid. Dan eerst zal het mogelijk zijn, om aan de mensheid in haar geheel, de volken onderling, de verschillende rangen en standen der maatschappij, zowel als aan het huisgezin, dat er de grondslag van vormt, een gelukkige toekomst te verzekeren. Alleen door nieuwe mensen komt een nieuwe wereld tot stand.

Beminde Gelovigen. De nieuwe mens, dat is het, wat de wereld van vandaag nodig heeft. De nieuwe mens, dat is de mens gevormd in de school van den lijdenden Christus, volgens Zijn Leer en Zijn Wet; — dat is de mens, de man en vrouw van plicht en karakter, die hun plichten tegenover God, zichzelf, den evenmens en het huisgezin kennen, — en sterk door de genade van God, deze plichten volbrengen.

Dat is de mens, gevormd volgens het levensprogram van Zijne Heiligheid Paus Pius X, z.g. „Omnia restaurare in Christo, alles in Christus herstellen."

Alles, dat wil zeggen, den gehelen mens, in al zijn verhoudingen, tot zich zelf, tot het huisgezin en tot de maatschappij; — herstellen, dat wil zeggen, beter maken, zó maken als het in Gods bedoeling ligt en zoals God wil, dat wij zijn en leven; — in Christus, door de genade, die Hij, de Man van Smarten, ons door Zijn Kruisdood heeft verdiend, en die Hij dagelijks in de H. Mis ons geeft en aan ons meedeelt.

Eenmaal met Christus bekleed in het H. Doopsel, moet het christelijk leven, altijd en overal, zijn een navolging van Christus, een openbaring van Zijn Leven in ons leven, volgens het woord van St. Paulus: „opdat Jezus' leven door ons lichaam wordt geopenbaard" (II Cor. 4. 10). Want Christus draagt Zijn leven niet alleen als een stralend voorbeeld voor ons uit, opdat wij, aangetrokken door zijn schoonheid, het volgen zouden. — Hij deelt er ons ook van mee, en geeft ons kracht en helpt ons ,om het te kunnen navolgen. En dat wel dagelijks. Zo dikwijls als wij willen, kunnen wij het leven van Jezus in ons opnemen, in de HH. Sacramenten, die Hij ons in Zijn Kerk gegeven heeft, en die de kanalen zijn. waarlangs Hij Zijn Goddelijk leven aan ons meedeelt.

De grondslag ervan wordt gelegd in het H. Doopsel. Als wij gedoopt worden, worden wij in Christus' armen gelegd. — Christus neemt ons aan als Zijn broeder of zuster, drukt ons aan aan Zijn Hart, en aan Zijn Hand naderen wij tot de troon van God, Dien wij voortaan: „Onze Vader", mogen noemen.

Mochten alle ouders dit begrijpen. Zij zouden zich haasten om hun kind te laten dopen, en niet wachten, weken, soms maanden lang.

Dat Goddelijk leven wordt gesterkt in het H. Vormsel door de genade van den H. Geest, Die in dit H. Sacrament over de kinderzielen wordt uitgestort.

Het wordt gevoed in de H. Eucharistie. Wij weten, dat in de H Mis Jezus, de Man van Smarten, het Liefde-offer, dat Hij eenmaal ter liefde van de arme zondige mensheid, op de Calvarieberg voltrokken heeft, dagelijks hernieuwt, en dat Hij in de H. Communie Zich met de volheid van Zijn Goddelijk leven aan ons meedeelt. Nooit kunnen wij onzen dierbaren Zaligmaker voldoende danken voor deze Liefdegave, die al de grootheid van Gods Liefde, Almacht en Barmhartigheid in zich verenigt. Zonder de Zon der H. Eucharistie zou de aarde zijn als een troosteloos tranendal.

Beminde Gelovigen, o, mochten alle Christenen dit begrijpen, met welk een heilig verlangen zouden zij snellen naar deze altijd stromende bron van leven en heiligheid. Het moest niet mogelijk zijn, dat een katholiek de H. Mis uit lauwheid of onverschilligheid verzuimt. Ook niet, dat men door het houden van feesten tot laat in de nacht. op Zaterdagavond niet in staat is om op Zondagmorgen de H Mis bij te wonen, of minstens met de vereiste aandacht en godsvrucht bij te wonen. Op de Zondagmorgen verwacht Jezus ons bij Zich, om ons met Hem te offeren. en beladen met Zijn zegen sterk te staan tegen de moeilijkheden van de levensstrijd. Onze katholieke jeugd vooral vragen wij zeer dringend, om deze zo heilige uren van de Zondagmorgen vrij te houden van sportoefeningen en excursies.

En als wij in de voortdurende strijd tegen onze bedorven natuur, tegen de hartstochten, tegen het kwaad, dat ons van alle zijden omringt, onze krachten voelen kwijnen en bezwijken, dan weten wij, waar ons vergiffenis en erbarmen wacht. Aan Jezus' voeten knielen wij neer, met een berouwvol hart, — in naam van Zijn Hemelsen Vader strekt Jezus Zijn armen vol liefde en barmhartigheid over ons uit, en zegt tot ons deze zo troostvolle woorden: Ik schenk u vergiffenis, sta op en wil niet meer zondigen. Ja, vooral ook: wil niet meer zondigen. Want nooit moeten wij vergeten, dat het H. Sacrament der Biecht niet alleen een middel is om onze zonden te vergeven en ons wederom met onzen Hemelsen Vader te verzoenen, maar dat het ook de kracht geeft, om ons voor een nieuwe val te behoeden en bewaren.

Beminde Gelovigen. Het is niet voldoende, dat wij Onzen Lieven Heer 's morgens en 's avonds even groeten. Hoevelen zijn er, die zelfs dat niet doen, — hoewel zij toch heel goed weten, dat zij zonder de hulp van Onzen Lieven Heer tot niets in staat zijn, en onmogelijk weerstand kunnen bieden aan de velerlei bekoringen, waaraan zij bij voortduring bloot staan. De ware Christen heeft Christus altijd en overal bij zich, draagt Hem met zich mede in al zijn doen en laten.

Sterk door de genade Gods, moeten onze katholieke mannen en vrouwen medewerken, om vooral ook het huwelijksleven in de geest van Christus te vernieuwen en te hervormen. Daarin vooral moeten zij de heiligheid van hun leven meedragen en openbaren.

Eerst als het huwelijksleven weer gezond is, en de heilige rechten en verplichtingen van het huwelijk weer algemeen geëerbiedigd worden, kunnen wij spreken van een gezonde maatschappij. Ook hier is het Geloof met zijn levenwekkende kracht de veiligste waarborg.

Het huwelijks- en familieleven maken heden ten dage een crisis door, zo ernstig als wel ooit te voren, — ook hier op Curaçao, ook onder ons katholiek volk.

Waaraan is het te wijten, dat er zoveel ongelukkige huwelijken zijn, — huwelijken, waarin de ware reine, trouwe liefde, die alleen de hechte grondslag van een gelukkig huwelijksleven zijn kan, ten enenmale ontbreekt? Aan niets anders dan aan het gebrek aan godsdienst, aan een diep overtuigd godsdienstig leven. Waar God heerst in de harten en in de huisgezinnen, — waar Gods heilige wetten geëerbiedigd en nauwkeurig worden nagekomen, daar heersen vrede en geluk. Ook als er moeilijke dagen komen. Ook als er ontgoochelingen komen. Ook als men in het huwelijk niet vindt, wat men zich gedroomd had.

Doch nu de mensen van de tegenwoordige tijd zo veeleisend, zo onrustig, zo zelfzuchtig en zo gemakkelijk te verleiden zijn, mogen we zonder overdrijving zeggen, dat zonder geloof in onze tijd geen huwelijk voor het leven meer denkbaar is.

Het gebrek aan ware godsdienstzin is reden, dat men zich met een ongelooflijke lichtzinnigheid en zorgeloosheid op het huwelijk voorbereidt — alsof het niet een zaak voor het gehele leven gold, maar iets dat men naar willekeur kan verbreken.

Zonder het minste gewetensbezwaar gaat men ook een gemengd huwelijk aan. Blijkbaar denkt men er geen ogenblik aan, welk een noodlottige invloed het verschil van geloof moet hebben op het huwelijksgeluk, dat alleen bestaan kan tussen twee volkomen gelijk gestemde zielen. Vroeg of laat zal het zieleleven eronder lijden, — en het zieleleven van de kinderen niet minder. En toch moeten de ouders weten, dat het zieleleven der kinderen hen boven alles moet ter harte gaan, — meer dan het lichamelijk, — meer dan het maatschappelijk leven. Want niet, wat de ouders van hun kinderen maken in de maatschappij. en welke positie zij aan hun kinderen kunnen bezorgen, zal de doorslag geven bij de bepaling van hun levensgeluk. Maar wel, in hoever de ouders het zieleleven van hun kinderen hebben weten te bewaren, ontwikkelen en hoger op te voeren. De graad van liefde voor God en godsdienst, die de ouders in de harten van hun kinderen hebben weten aan te kweken, zal de waarde van hun eigen geluk en dat hunner kinderen bepalen. Al het andere mag natuurlijk niet verwaarloosd worden, en de ouders zijn verplicht ook daaraan hun volle aandacht te schenken, en alles daarvoor over te hebben. Dit neemt niet weg, dat het steeds op de tweede plaats komt.

Wie zich een ogenblik ernstig op deze waarheden bezinnen wil, zal er de redelijkheid van moeten toegeven. Vraag een man, die zelf wellicht niet al te godsdienstig is. of hij liever een ongodsdienstige dan een godsdienstige vrouw heeft honderd tegen één, dat een brave, godsdienstige vrouw zijn voorkeur zal hebben, — dat hij zich liever op zo ene zal verlaten, dan het te wagen met ene, die bij gebrek aan Godsdienst, uit de Tien Geboden Gods, niet veel maakt. En als wij een vrouw godsdienstig of niet, vragen. wat haar meer lijkt, een ongelovige of een godsdienstige man, dan zal zij. zo zij nog enig verstand heeft, den godsdienstigen verkiezen.

Wil een huwelijk gelukkig zijn, dan is een oppervlakkige godsdienstzin niet voldoende; hij moet hartelijk, sterk, gezond zijn, beide echtelieden in merg en been doordringen, hun hele wezen doorstromen en vormen; — hij moet de grondtoon zijn van al hun denken en willen en natrillen in al hun daden. In één woord; de godsdienst moet den mens beheersen.

Zo kan ook alleen in een zuiver godsdienstige sfeer, waar de heilige wetten Gods geëerbiedigd en streng nagekomen worden, het zieleleven der kinderen opbloeien, onder de dauw van Gods Genade; — zullen de kinderen worden opgevoed tot mannen en vrouwen van plicht, tot waarlijk christelijke mannen en vrouwen, die in heel hun leven, in geheel hun handel en wandel, de goede geur van Christus verspreiden.

Het is om deze reden, dat de Kerk er ten sterkste op aandringt, en het den ouders als een allerzwaarste verplichting oplegt, waarvan alleen een zwaarwichtige reden kan ontslaan, om hun kinderen, op katholieke scholen, te doen genieten van het door de echt christelijke geest doordrongen en doordrenkt onderwijs. Op de katholieke school alleen leven en ademen zij in de sfeer, waarin het goddelijk leven in de kinderzielen gedijen en tot wasdom komen kan. Daar alleen zullen zij de godsdienst leren kennen en eerbiedigen als het hoogste in hun leven, als het enige, wat aan hun leven zijn werkelijke waarde geeft.

Om dezelfde reden ook is het ons uitdrukkelijk verlangen, dat onze katholieke kinderen, niet alleen gedurende de jaren, dat zij de katholieke scholen bezoeken, maar ook daarna, verenigd worden, in de katholieke jeugdorganisaties. zowel der mannelijke als der vrouwelijke jeugd, die door ons zijn goedgekeurd en aanbevolen. Evenmin als een katholiek kind thuis hoort op een niet-katholieke school, hoort het

Vervolg op pagina 4.

MEDEDELING.

Van 1 Maart as. af, zal de „Amigoe di Curaçao" dagelijks, behalve des Zondags, verschijnen. Mededelingen over de opzet van het „Dagblad Amigoe di Curaçao" zullen in onze Zaterdag-editie worden opgenomen. Reeds kan evenwel worden medegedeeld, dat naast artikelen en bijdragen van velerlei aard, thans elke dag ook nieuws-telegrammen de abonnees op de hoogte zullen houden van het meest recente en actuele nieuws van de gehele wereld.

De Administratie van het „Dagblad Amigoe di Curaçao", heeft de abonnementsprijs vastgesteld op 1.50 gld. per maand bij vooruitbetaling. Ieder kan zich opgeven bij Postbus 80, of Telefoon 1550.

ALGEMEEN POLITIEK OVERZICHT

Mussolini en Hitler hielden dezer dagen redevoeringen. Benito mocht van Hitler het eerst praten, maar het belangrijkste zou Hitler wel vertellen. Mogelijk ook dat Benito het eerst moest praten, dan kon Hitler het nog recht zetten, wanneer hij soms iets zeggen zou, dat Adolf minder aangenaam was.

De redevoering van den Duce, het kon niet anders, was een treurig stukje proza vergane glorie, waarin zo duidelijk de vazal van Hitler sprak, dat Hitler zelf in zijn gebalk over de gesmeerde as, daaraan niets veranderen kon. En tot betere kennis van de diep treurige positie, waarin Mussolini Italië thans gebracht heeft, willen we eens een kort historisch overzicht geven van de verhouding Italie — Duitsland, wat tevens duidelijk maakt, dat de verhouding alles behalve zo hartelijk is, als Hitler in zijn laatste rede wel zou willen doen geloven.

In 1866 vocht Italië tezamen met Pruisen.

Italië nam aan de zijde van Pruisen deel in de oorlog van 1866 tegen Oostenrijk. Dit was enkel uit opportunisme, daar Italië's hoofddoel was, Oostenrijks grondgebied te heroveren. Maar 16 jaren later ging Italië in de Triple Alliantie met Oostenrijk en Duitsland. De aanleiding hiertoe was de Franse bezetting van Tunis, niettegenstaande het overwegende aantal Italiaanse kolonisten.

Italië had toen al aspiraties voor de „Mare nostrum", maar was nog te zwak om er actief voor op te treden. Het grote resultaat echter van deze alliantie was, dat de Duitsers een leidende positie kregen in de toen opkomende industrieën van Noord-Italië. Dit begon in 1895 met de vestiging van de „Banca Commerciale Italiana" te Milaan onder Duits toezicht. Hierdoor controleerde het „Reich" de staal-, electriciteit-, scheepsbouw- en textielindustrieën. En de meeste Italianen van thans zijn vergeten hoe sterk voor Wereldoorlog I het verlangen was om dit Duitse bolwerk te vernietigen. Mussolini zelf, toen nog een jong agitator, maakte er dikwijls gebruik van, om zijn volk aan te sluiten bij de geallieërden.

Rome ontving verder weinig steun van de Triple Alliantie voor zijn koloniale politiek in de Middellandse Zee. Berlijn was in oppositie tegen de oorlog met Turkije in de jaren 1911 — '12. Een strijd, welke Italië begonnen was alleen tot bevestiging van zijn positie: evenals het deed met de Griekse invasie in November jl., waar Duitsland ook tegen was. Op het einde van de Turkse oorlog echter ontving de „Banca Commerciale Italiana" grote belangen in Italië's koloniale concessies.

Het tractaat van Versailles vervreemdde Italië van de Geallieërden.

Bij het tractaat van Versailles werd Italië teleurgesteld en zo keerde het zich af van Frankrijk en Engeland. Maar het keerde zich nog niet tot Duitsland, dat na Wereldoorlog I zwakker was dan Italië.

Maar toen kwam Hitler. Het eerste bedrijf in het drama was, toen Hitler in 1934 naar Venetië vloog voor een ontmoeting met Mussolini.

De Duce was helemaal niet enthousiast over de lange tirades van Hitler en de Italianen lachten om de lange regenjas van Adolf. Deze vloog weer naar huis terug en had de belofte achter gelaten de status quo in Oostenrijk niet in de war te sturen. Dat was in Juni. Maar zes weken later moest Mussolini al zijn troepen sturen naar de Brenner om Oostenrijk te beschermen. Kanselier Dollfuss was door de Nazies vermoord en het tragische was, dat Mevrouw Dollfuss juist op dat moment gast was bij Mussolini.

Nog geen jaar later zeide Hitler het verdrag van Versailles op (Maart 1935), en begon te bewapenen. In oppositie hiertegen nam Italië de leiding en de Stresa-conferentie van Italië, Frankrijk en Engeland was een militaire front tegen het „Reich". Maar dit was het hoogtepunt, doch tevens ook het einde van Italië's antagonisme tegen Duitsland.

Het Stresa-front werd door de strijd om Abessynië verbroken.

Het Stresa-front brak in de quaestie met Aethiopië. De Duce ondervond dat Engeland en Frankrijk eerst toestemming hadden gegeven, althans stilzwijgend en daarna probeerden hem met de sancties van de Volkerenbond te dwarsbomen. En niettegenstaande de Abessijnse overwinning overwinning kon de Duce dit Engeland en Frankrijk niet vergeven **en in 1936 werd bij een reis van Graaf Ciano naar Duitsland de As gevormd.** Intussen was deze reeds in werking, sinds Duitsland en Italië bedekte hulp gaven aan Franco.

In 1937 werd de As nog verstevigd door het bezoek van Mussolini, die zeer onder de indruk kwam van de Duitse manoeuvres.

Ondanks de As probeerde Mussolini toch zijn invloed te handhaven in Centraal Europa. Maar in Maart 1938 bezetten de Duitsers Oostenrijk en eerst daarna werd Mussolini van het feit in kennis gesteld, terwijl de Duitse bezetting van Tsjechoslowakije de ruïne van Italië's invloed in Centraal Europa completeerde.

In Mei 1939 werd de As een volledige militaire verbintenis en Von Ribbentrop, zich houdend aan de letter van het pact, deelde van te voren aan Ciano mede, dat Hitler plannen had, welke waarschijnlijk tot een oorlog zouden voeren. Maar Duitsland trok er zich bitter weinig van aan, dat Italië moeilijkheden maakte, omdat het eerst over drie jaren klaar zou zijn.

Mussolini's wantrouwen in Hitler bracht tot onbezonnen daden.

Uit het feit, dat Italië in de oorlog ging, toen Frankrijk te sterven lag, blijkt wel hoe weinig Mussolini Hitler vertrouwde: door deze act meende de Duce immer ook zijn deel in de buit te krijgen; maar de Griekse invasie zou nog meer Italië's macht in Hitlers ogen moeten doen groeien.

Doch het liep zo fallikant uit, dat Italië momenteel niets anders meer is als een satelliet van Adolf. Hitler dicteert zo, dat de Ministers van Mussolini niet meer nodig waren en naar het front gingen.

Ons lijkt Italië nog het meest droevige slachtoffer van de Nazie-overrompelingspolitiek.

Want Italië kan niet meer zeggen, dat alles verloren is, behalve de eer. Dit laatste zelfs was het eerste, wat dit land in deze wereldoorlog heeft verloren.

CURACAO.

CUROM-NIEUWS.

In afwijking van de bestaande gewoonte zal van 1 Maart af de Redactie van de „Amigoe di Curaçao" in samenwerking met de Curom een nieuwsbulletin verzorgen, samengesteld uit telegrammen van de „Associated Press".

DR. BELMONTE VERTREKT.

Dr. A. Colaço Belmonte zal morgen met de Santa-boot naar New York vertrekken en na een verblijf van ruim een maand in de Ver. Staten doorreizen naar Nederlands Oost Indië om daar de functies van militair en geneesheer in enen te verenigen.

Dr. Belmonte arriveerde hier indertijd uit Finland, waarheen hij met de missie van het Ned. Rode Kruis vertrokken was. Over Finland heeft Dr. Belmonte op Curaçao en Aruba verschillende lezingen gehouden.

BLOEDGEVERS GEVRAAGD.

In de „Amigoe di Curaçao" van 12 Februari staat een oproep, waarin bloedgevers gevraagd worden, vooral in deze tijden, waarin niemand weet wat ook ons te wachten staat. Ook in Engeland is een campagne gaande voor het werven van bloedgevers. De zuster van den koning staat aan het hoofd van deze beweging. In het begin van deze maand hield zij voor dit doel een rede voor de radio en opende zij een campagne te Leeds voor 100.000 bloedgevers. In Londen hadden zich reeds honderdduizenden opgegeven. Over geheel Engeland zal men propaganda maken voor dit doel, vooral met het oog op de komende invasie.

Laten wij niet wachten tot het gevaar zo dicht bij is, maar ons nu reeds opgeven voor dit menslievend werk, dat ook in vredestijd mensenlevens redt.

ONZE SCHUILKELDERS.

Een belangrijke verbetering ondergaan momenteel successievelijk alle schuilkelders in de stad. De onooglijke zakken worden gecamoufleerd door keurige betonnen muren, die het geheel nog weer steviger, maar vooral aesthetischer maken. Hierdoor wordt den Amerikaansen touristen gelukkig een bezienswaardigheid ontnomen. 's Woensdags kon men hen onze kelders zien verfilmen. Van bevoegde zijde vernamen wij, dat de autoriteiten de zakken eerst nog wel hadden laten praepareren; kennelijk is men daarmede bedrogen uitgekomen. Daarom is tot de huidige verbetering besloten.

ZONDAGAVOND MUZIEK OP BRIONPLEIN.

Zondag, 2 Maart, 19.30 uur zal het muziekkorps „Santa Cecilia" op het Brionplein een uitvoering geven. Hier is het programma:

1. Wilhelmus; 2. San Lorenzo mars, C. A. Silva; 3. Eine kleine nachtmusik, W. A. Mozart; 4. Les Sirenes, wals, E. Waldteufel; 5. La Ilusion, Danza; 6. Ave Maria, Gounod; 7. Ouvert. Romantique, Kéler Béla; 8. Rendez vous bei Léhar, potp., V. Hruby.

VROUWENORGANISATIE CURAÇAO.

Inzameling zilverpapier, e.d.

Op verschillende punten in Willemstad, Emmastad en in de koenoekoe verschijnen grote mooie oranje bussen, waarin men artikelen, die van nut zijn voor de oorlogsindustrie, kan deponeren. De bussen zijn gemerkt „**V.O.C.**".

Waarde voor dit doel hebben dus de volgende artikelen:

Zilverpapier; chocolade, biscuits, cigaretten zijn hierin vaak verpakt. Geen **ballen** hiervan maken; **men strijke het a. u b. glad.**

Bladtin; dus verpakkingen van thee, biscuits, e.d.

Lood; tubes van tandpasta, scheer- en gezichtscrème; capsules van wijnflessen, enz.

Aluminium; kleine artikelen, welke eventueel met de hand plat te drukken zijn; tubes van medicijnen; dopjes van aspirine-buisjes, enz.

Scheermesjes; doch uitsluitend verpakt in kleine doosjes, ter voorkoming van ongelukken.

Geen waarde hebben echter: dopjes van bier-, limonade- of sodawaterflessen; ook lege blikken van bijv. groentes of kerosine hebben voor dit doel geen waarde.

Indien het publiek de Vrouwenorganisatie bij dit werk wil meehelpen, dan bedenke men wel het zilverpapier glad te strijken en de lege tubes open te knippen en schoon te maken.

TWEE ZUSTERS JUBILEERDEN.

J.l. Maandag was het 25 jaar geleden, dat de Eerw. Zrs. Henrica Marie en Olympia van de Congregatie der Zusters van Schijndel geprofest werden. Een kwart eeuw hebben de beide Zusters in de stille afzondering van het klooster God gediend. Zaterdag werd Zr. Olympia's jubileum op Santa Rosa reeds gevierd. Na Pasen zal het feest van Zr. Henrica Marie gevierd worden.

VASTENBRIEF.

Jl. Zondag is in alle kerken van het Apostolisch Vicariaat Curaçao een Vastenbrief voorgelezen van Z.H.E. den Apostolisch Vicarius. Wij publiceren deze Brief elders in deze editie.

INSPECTIE VAN HET ONDERWIJS.

Examens voor stuurlieden en scheepswerktuigkundigen.

Diploma tweede stuurman grote handelsvaart. Geëxamineerd: 6 candidaten; afgewezen: 2; geslaagd: 4, t.w. de heren: J. A. Bakker, J. van Gaans, H. van Overduin en H. J. Woudstra.

Diploma A als Scheepswerktuigkundige. Geëxamineerd: 7 candidaten; afgewezen: 2; geslaagd: 5, t.w. de heren: W. Beets, M. van den Berg, G. C. Burger, J. Melein en J. Verhey.

SS. „SANTA ROSA" KOMT PAS DONDERDAG.

Het ss. „**Santa Rosa**" is eerst Zaterdag-nacht uit New York vertrokken, dus al wéér een dag te laat, waardoor dit schip hier verwacht wordt **Donderdagmorgen,** 27 Februari, in plaats van Woensdag, als gewoonlijk.

DE MEXICAANSE ZILVERMIJN.

Leden van de St. Tarcisius-Vereniging voerden Zondagavond een aardig blijspel op in de Club van San Mateo. Zijne Hoogwaardige Excellentie de Apostolisch Vicarius woonde mt vele Eerwaarde geestelijken de opvoering bij.

De eeuwig mopperende barbier raakt verzot op speculeren en koopt Mexicaanse zilvermijnen om spoedig rijk te wezen en niet immer weer ruwe gezichten glad te scheren voor een dubbeltje. Men maakt de geestige verwikkelingen mee, die ontstaan bij het stijgen en dalen der grillige fondsen. Het loopt nog goed af en de barbier leert het mopperen te laten. Een vrolijk spel, waarbij vooral de barbier zijn zware rol succesrijk vervult.

ST. PAULUS — BOCA JUNIOR.

Zaterdagmiddag jl. speelde het pas opgerichte voetbalteam van de St. Paulus drukkerij tegen Boca Junior een wedstrijd op het voetbalveld van de R.K. Sportcentrale aan het Rif. De Directeur van de Drukkerij, de Eerwaarde Frater W. J. A. Donders schonk de bal.

Alle begin is moeilijk, dat bleek ook hier. Oud-voetballers waren de meesten geweest, maar het was lang geleden. De scharnieren en schroeven bleken niet erg gesmeerd. De ledematen beantwoordden niet aan het sterke verlangen en willen om een overwinning te behalen. De geest werd door het vlees beschaamd. Met een eclatante nederlaag van 0 — 3 trok een oververmoeid elftal zich terug. Maar zij zullen het er niet bij laten. Door hard te trainen hopen ze binnen niet al te lange tijd wedstrijden te spelen, waarvan spelpeil en uitslag de toeschouwers zullen verbazen.

OFFICIELE BEKENDMAKINGEN.

Verlof: J. Z. Hermans, seiner Landsradiodienst Curaçao, 3 maanden binnenlands verlof wegens ziekte; W. H. Muller, veldwachter Bonaire, 2 maanden binnenlands verlof; Mej. M. A. Croes, tijd. schrijver Departement Openbare Werken Aruba, 4 weken vrijstelling dienst; Mej. J. L. Senior, schrijver Postkantoor Curaçao, 4 weken vrijstelling dienst; Mej. I. Jesurun, tijd. klerk Curaçaose Bank, 26 dagen vrijstelling dienst, ingang 3 Mrt. 1941, Mej. F. Muskus, tijd. klerk Gouvernements-Secretarie, 4 weken vrijstelling dienst; ingang 24 Maart 1941; G. E. O. Bonberg, brievenbesteller Curaçao, 4 weken vrijstelling dienst.

Werkzaamstelling: A. S. Kent bij Landsradio- en Telefoondienst; X. H. Ch. M. Krugers, commies, Ondergezaghebber Saba is van 8 Maart-10 Mei 1941 ter Gouvernements-Secretarie Curaçao te werk gesteld.

Benoeming: Mej. J. M. R. Da Costa Gomez tot tijd. schrijfster Departement Openbare Werken. A. G. van der Dijs tot rooimeester Bonaire; Mr. W. Ch. de la Try Ellis, tot lid Commissie Onderwijs Curaçao.

Eervol ontslag aan: A. J. Neuman, rooimeester Bonaire, op zijn verzoek; Mevr. A. M. G. Franke, lid Commissie Onderwijs Curaçao, op haar verzoek, onder dankbetuiging voor de door haar als zodanig bewezen diensten.

Waarneming: M. M. B. J. Erens, Ondergezaghebber St. Eustatius, is aangewezen als plaatsvervangend Gezaghebber Bovenwindse Eilanden; C. M. Vlaun, tijd. schrijver Saba is tijd. belast met functiën hulpambtenaar Burgerlijke Stand, Ontvanger, tevens chef postkantoor, Hypotheekbewaarder, Ambtenaar Bevolkingsregister en Notaris.

De Gouvernements-Secretaris,
C. F. Gronemeyer.

CURAÇAO—SURINAME.

De Monseigneur Wulfing Stichting houdt a.s. Zondagmiddag op het voetbalveld op het Rif een voetbalwedstrijd tussen een Curaçaos en een Surinaams elftal. De opbrengst van deze middag komt ten goede aan bovengenoemde stichting.

De toegangsprijzen zijn niet hoog n.l. tribune 50 ct. en staanplaats 25 ct. Komt U daarom ook kijken. U ziet dus een aardige voetbalwedstrijd tegen matige prijs.

PATER VAN DER MEER ZAL DE PASSIE PREKEN.

Gedurende de Vastentijd zal Pater Augustinus v.d. Meer O.P. iedere Dinsdagavond om 20 uur, te beginnen met 4 Maart, een lijdensmeditatie houden in de Nederlandse taal in de parochiekerk van O.L.V. v.d. Berg Carmel te Groot Kwartier.

Het Nederlandse mannenkoor zal onder leiding van Dirigent Kees Sengers voor en na iedere meditatie toepasselijke liederen zingen.

BEKENDMAKING.

Aangezien gebleken is, dat aan enig afgelegen, onbewaakt defensiewerk uit baldadigheid ernstige schade is toegebracht, roept de ondergetekende de medewerking in van de ingezetenen op Curaçao en Aruba om dergelijke daden tegen te gaan en eventueel de nodige aanwijzingen te verstrekken ter opsporing van de daders.

Curaçao, 21 Februari 1941

De Algemeen Militair Commandant:
de Kapitein ter Zee,
W. van den Donker.

DE CRITICUS.

De criticus is veelal grof, pedant en wreed.
Hij is de man, die alles kan en kent en weet.
Als Goliath zo groot, als Davidje zo dapper;
En, is een kunstenaar knap, hij 's altijd even knapper.
Den twijfel kent hij niet. Hij schrijdt met vasten tred,
Verheft, vernedert, trapt, of steekt de loftrompet.
Hij kan vernietigen, verlammen of beschermen,
Zijn woordenboek bevat geen weifelende termen
Zoals: „mij dunk", „misschien", „als ik me niet vergis",
Want hij vergist zich nooit. Hij constateert: het is.
Zijn vonnis is geveld; terwille van een woordje,
Dat geestig klinkt en pakt, verminkt hij j' en vermoordt je.
De ergerlijkste vorm van perslaaghartigheid
In letteren en kunst is anonymiteit,
En critici, die ongenoemd hun pijlen schieten,
Gedragen zich gelijk gemaskerde bandieten.
Publiek, negeer zulk volk, en schenk het geen gehoor:
Wie luistert naar een rechter met een masker voor?
En waardoor krijgt hij 't recht zo boud beslist te spreken,
Ook als zijn kunde nooit of nimmer is gebleken?
Terwijl men voor bewaarschooljuf examen doet,
Is elk anonymus voor 't werk van censor goed.
Jan Smit is volontair om 't krantenvak te leren.
„Laat Smit dat stapeltje nou maar eens recenseren",
„Meneer, dat kan ik niet." „Dat komt er niets op aan,
Omdat je naam er toch niet onder komt te staan."
Jan overlegt: nu moet ik de redactie tonen,
Dat 'k boeiend schrijven kan; dat zal de moeite lonen.
De jonge filosoof zegt verder: „Het publiek
Leest altijd liever hoon, dan gunstige kritiek:
Kwaad boeit, en goed verveelt." dat is niet meer dan menselijk.
Het is dus voor Jan Smit's succes ten zeerste wenselijk
Goed grof te zijn. Hij geeft den schrijver van katoen.
„Waarom ook niet?" zegt Smit. „Hij kan me toch niets doen."
Zo is 't. Hij moet zich laten krenken en beledigen:
Naar 't dogma „geen repliek" mag hij zich nooit verdedigen.
Verleidlijk is het vak van wie voor kranten schrijft,
En 'k eer den criticus, die respektabel blijft.

(Uit „Ruize Rijmen" door Charivarius).

„CURAÇAO" AGEERT TEGEN CULTUURNARIGHEDEN.

Er is in een periodiek op dit Eiland, dat in zijn vaandel geschreven heeft een weekblad te zijn „voor de staatkundige, economische en culturele belangen van het gebiedsdeel Curaçao". Dat periodiek heet „Curaçao". In zijn streven naar staatkundige, economische en culturele belangen heeft het thans een cultuurnarigheid ontdekt, en dat is de Curom. Tegelijkertijd dat de Curom ervan langs krijgt (werkelijk er l-a-n-g-s, want raak is geen enkele pets), wordt de redactie van de „Amigoe di Curaçao" het gebruik van dikke woorden verweten, omdat zij onlangs een artikel aan deze culturele instelling heeft gewijd. Dichter da Costa heeft ongeveer een eeuw geleden tegen een cultuurnarigheid gefulmineerd, die trein heette. Momenteel kunnen wij ons de maatschappij zonder trein niet meer indenken. Maar ieder leest Da Costa's dichtwerk, langzaam om de fijne smaak van deze taal zo lang mogelijk te proeven. Vermoedelijk zal na een eeuw wel de radio fungeren, maar zal niemand nog het weekblad „Curaçao" lezen — dat is het verschil.

De Curom, De Stoep en soortgelijke pogingen om de Nederlandse gedachte hoog te houden, zullen steeds op de steun van de „Amigoe di Curaçao" kunnen staat maken. Dat wil niet zeggen, dat dit blad geen critiek zal uitoefenen, wanneer dit haar redactie goed dunkt. De „Amigoe di Curaçao" zal zich evenwel trachten te hoeden voor afbrekende critiek, die, vooral in onze dagen, zo eenvoudig is. Afbrekende critiek is heel gemakkelijk ten aanzien van de Curom. Afbrekende critiek is ook gemakkelijk ten aanzien van litterair, dramatisch en ander pogen, zoals dat op Curaçao wordt beproefd. Afbrekende critiek zou ook heel gemakkelijk zijn ten aanzien van het weekblad „Curaçao" — het is evenwel niet de Amigoe-redactie die haar collega's van andere plaatselijke bladen de handschoen toe zal werpen. In de huidige tijdsomstandigheden past veeleer samenwerking op alle terrein, en voor zover dat met haar principiëel standpunt te verenigen is, zal de redactie van de „Amigoe di Curaçao", ook nu zij weldra een dagblad zal redigeren, deze lijn blijven volgen.

De radio in het algemeen wordt door „Curaçao" een „cultuurnarigheid" genoemd, iets, dat „de kermis thuis bezorgt". Met het laatste zijn wij het in zoverre eens dat de radio-bezitters op dit Eiland althans zo weinig goede sier bezitten, dat zij met hun loeiende toestellen de kermis zo al niet bij zichzelven thuis, dan toch tenminste bij de buren bezorgen. Hierop wees het „Amigoe"-artikel dan ook, toen het zelfs vroeg om van overheidswege maatregelen te treffen, dat het radioburengerucht zou worden tegengegaan. Dat dit misbruik, door de bezitters van radio-toestellen begaan, iets met cultuur te maken heeft, is in zoverre waar, dat men dan ook fietsen, vliegmachines, en eieren wel cultuurnarigheden kan noemen. Immers fietsen kunnen het verkeer belemmeren, met vliegmachines kan men andermans goederen bombarderen en met eieren kan men in een vergadering op een onfatsoenlijke manier protesteren.

Er is tot nu toe via de radio slechts weinig werkelijke cultuur gebracht, doch dit is zeker niet de schuld van de omroep-maatschappijen, maar van de toestelbezitters, die steeds maar muziek willen horen en niet verstaan, dat de mens het vele horens zeer snel moe is. De radio is er niet voor om als een perpetuum mobile te lopen. Exquise luisteraars zullen hun toestel misschien slechts enkele malen per week een kwartiertje aanzetten: een interessante lezing, een ogenblik van devotie. Deze luisteraars zullen ook niet praten, als er een gramofoonplaat van de Leners gespeeld wordt, evenmin als wanneer men in West End de Leners mag beluisteren. Voor velen evenwel is een concert te duur; is het dan geen uitdragen van cultuur, wanneer dezulken, niet in staat zijnde een dure entrée (en wat daarbij komt aan avondkledij, consumpties en repraesentatie) te betalen, voor een geringe bijdrage aan een radio-instantie toch mogen medegenieten?

In het „Amigoe"-artikel werd er reeds op gewezen, dat er zeker nog verbeteringen en veranderingen zouden kunnen worden aangebracht in het Curom-programma. Aan de andere kant geldt, dat ook hier de critiek zo gemakkelijk is en de kunst zo moeilijk. En afbrekende critiek is zo snel bij de hand. Ook het weekblad, dat zich cultureel noemt, ligt toch heel ver beneden het niveau van wat in grotere maatschappijen dan de Curaçaose onder culturele tijdschriften wordt verstaan! In Nederland verschenen goede periodieken, uitgegeven door en namens diverse bevolkingsgroepen, maar de kranten-artikelen van „Curaçao" zouden daarin zeker geen plaats hebben gevonden, hoe vlot ze ook lezen.

Het is zeer eenvoudig om iets af te kammen, wanneer mensen tijd en moeiten en geld over hebben voor een sociale daad, en wanneer zulken, roeiende met de beschikbare riemen, meer willen dan kunnen. Maar het is niet zo eenvoudig om zelf ook iets te doen. Gebrek aan middelen, gebrek aan beschikbare krachten, lauwheid van de zijde der luisteraars, vormen o.i. voor de Curom een handicap. En het zal de roem van de Curom blijven dat zij, alle hindernissen ten spijt, toch is voortgegaan de Nederlandse cultuur en beschaving te propageren in het Westelijk halfrond, al is het dan maar door middel van gramofoonplaten en kerkdiensten uit Wishi of Westpunt. Want van dit laatste geldt de oude regel: „de mysten weten het", d.w.z. de ingewijden, de gedoopten verstaan het, en voor het geloofsoog is er geen verschil tussen een kerkdienst in Westpunt of elders, wanneer er twee of drie tezamen zijn in 's Heren naam, het Brood gebroken wordt en de Eucharistie gevierd. De Christen — van welke belijdenis hij ook zij — weet dat dit een genade is, die om niet gegeven wordt en hij zal het der „Curaçao"-redactie natuurlijk niet kwalijk nemen, laat staan verwijten, dat het haar niet gegeven is met dit oog te schouwen.

„Zonder geldmiddelen en ideeën blijft een en ander bij dikke woorden", besluit de „Curaçao"-redactie haar artikel, doch zij vergeet, dat de pot de ketel niets te verwijten heeft. Want tot nu toe heeft het weekblad „Curaçao", bij gebrek aan de als conditio sine qua non gestelde ideeën de wijdse titel ten spijt, zeker minder gepraesteerd voor de Nederlandse cultuur dan de Curom, en blijft ook zij een poging, die naar haar bedoeling zal moeten worden beoordeeld.

HET LENER-KWARTET.

Het Lener-kwartet, dat Zaterdagavond jl. in het West-End theater concerteerde, heeft de talrijke bezoekers het mooiste concert op kamermuziek gebied gegeven van de laatste jaren.

Drie kwartetten leek erg veel van het goede, maar na de inzet van Schuberts kwartet: „De dood en het meisje", hadden deze vier ons in de greep van hun meesterspel, en het bleef boeien, zelfs in een climax, de hele schone avond.

Na jarenlang samenspel wisten deze vier mannen een volmaakte vorm te geven aan deze kwartetten, door een vertolking zo rijk aan dynamiek, zo fijn van voordracht. In deze klassieke kwartetten, waarvan Haydn de grondlegger is, nam ieder van de partijen beurtelings de leiding in volmaakt samenspel met de anderen, van domineren was geen sprake. Ieder van de vier kunstenaars heeft ons doen genieten van zijn spel, maar telkens werden wij weer getroffen door de fraaie toon van Jeno Lener, den leider van dit kwartet, terwijl vooral in de fugo van Beethovens kwartet de mooie, krachtige toon van altviool opviel.

Wat het mooiste was? Dat is moeilijk te zeggen; van het eerste kwartet hebben wij veel moois gemist door hinderlijke stoornis (electrische centrale en borden-wassen), maar men zou kunnen zeggen: lest best. Want na een geestdriftige aplaus, werd het dankbare publiek beloond met de bekende Andante van Tsjaikofski, dat een onvergetelijke indruk maakte.

De avond was voor het Lener-kwartet een groot succes en tevens ook voor de Curaçaose Kunstkring, aan wier initiatief wij dit heerlijke concert te danken hebben, dat bijgewoond werd door Z. E. den Gouverneur met Mevrouw en Mejuffrouw Wouters en Z. H. E. den Apostolisch Vicarius.

Morgenavond, Donderdag, zal het Lener-kwartet nogmaals op Curaçao concerteren. Ditmaal in Roxy. Aanvang 20.30 uur.

EMMASTAD

SPORTCLUB „ASIENTO".

Wijziging huishoudelijk reglement.

Zoals goedgekeurd in de Jaarlijkse Algemene Vergadering van 8 Februari jl. is artikel 10 van het Huishoudelijk Reglement gewijzigd en luidt dit nu als volgt:

De contributie bedraagt:
I. Voor ongehuwden:
werkende leden f 3,— per kwartaal
II Voor gehuwden:
a) **Wanneer beide ouders lid zijn**
Hoofd v/h gezin f 3,— per kwartaal
Echtgenote f 1,50 per kwartaal
Kinderen beneden 16 jaar) met een maximum van totaal f 5,50 per gezin
b) **Wanneer een der ouders lid is:**
Hoofd v/h gezin of echtgenote f 3,— per kwartaal
Kinderen (beneden 16 jaar) f 0,50 per kwartaal
met een maximum van totaal f 4,— per gezin
c) **Wanneer geen der ouders lid is:**
1e kind (beneden 16 jaar) f 3,— per kwartaal
2e en volgende kind (id.) f 0,50 per kwartaal
met een maximum van totaal f 4,— per gezin
d) **Wanneer geen der ouders reglementair lid kan zijn van de Sportclub:**
Kinderen (beneden 16 jaar) f 0,50 per kwartaal
met een maximum van totaal f 1,— per kwartaal
e) Wanneer de kinderen van het gezin geen juniorlid meer zijn, doch werkend lid worden en dit reglementair kunnen blijven, contributie als voor werkende leden, doch met een maximum van totaal f 7,50 per gezin er kwart.
III Voor ondersteunende leden f 4,— per jaar of meer.

SOCIETEIT „ASIENTO".

Agenda:
Vrijdag 28 Febr. 19.30 uur Clubavond bilj. ver. „Asiento"
Maandag 3 Maart 19.30 uur Comp. biljarten „B" klasse.

Biljarten.

Vrijdag 28 Februari as. prijsuitreiking aan de winnaars van de ½ uur competitie.

De nieuwe competitie vangt aan Maandag 3 Maart as. voor de „B" klasse; Dinsdag 4 Maart voor de „C" klasse Woensdag 5 Maart voor de Hoofdklasse en Vrijdag 7 Maart voor de „A" klasse. Voor deze competitie verwijzen wij naar de circulaire, die aan alle leden is toegezonden.

SPORTCLUB „ASIENTO".

Hockey.

Donderdagmiddag as. hockeywedstrijd tussen de volgende dames-teams C.S.C. — **Asiento Combinatie** (wit)

Groothuis Jr.
Mevr. Deelen Mej. May Winkel
Mej. Ch. Diaz Mevr. de Vries (aanv.) Mej. C. v.d. Steen
Mevr. Mutsaers Mej. Nolte Mej. Ruth Maal Mej. W. Muskus Mevr. Kemper
O
Mej. B. de Haseth Mej. J. Sutherland
Mej. A. Klooster Mej. Fijnje Mej. A. Schotborgh
Mej. Resoort Mevr. Schouwenburg (aanv.) Mej. den Boef
Mej. G. Struving Mevr. L. Suermondt
Jurrius Jr.
Kwiek—Asiento Combinatie (niet-wit)

Scheidrechters: J. de Boer en D. G. de Boer.

Reserves zijn alle dames-leden, die niet in een der beide teams zijn opgesteld, eventueel nog de junior-leden.

Aanvang 16.45 uur precies op het Asiento-terrein Rio Canario.

Teneinde stagnatie te vermijden, zullen om 16.45 uur uiterlijk de plaatsen der niet aanwezige dames moeten worden bezet door reserve-speelsters.

PROTESTANTSE JEUGDHUIS RIO CANARIO.

Hedenavond (26 Februari) van 20.00 — 21.00 uur zal de muziekcursus **niet** in het Jeugdhuis, maar ten huize van den heer Boon, Negropont 66, gehouden worden.

Deze keer zal de heer Boon spreken over het leven van den componist **Chopin,** terwijl hij zijn woorden met pianomuziek zal toelichten.

NEDERL. NIEUWS.

De strijd wordt openlijk verklaard.

Goerings orgaan de „Essener National Zeitung" bevat naar aanleiding van de herderlijke brief van het Nederlandse Episcopaat een bedreiging aan het adres van de Nederlands Katholieke Kerk.

„Zonder enige reden te geven", zo schrijft het blad, „beval het Episcopaat excommunicatie (klaarblijkelijk verwart het blad weigering der Sacramenten met excommunicatie) van alle Roomse leden der nazie-beweging in Nederland. Dit betekent, dat de Katholieke Kerk in Nederland openlijk de oorlog heeft verklaard aan de gehele Nationaal Socialistische beweging. Wij geven de verzekering, dat Hitlers partij sterk genoeg is, om het met de Katholieke Kerk in Nederland klaar te spelen en wij zullen op effectieve wijze antwoorden."

Het bronzenkruis.

De nieuwe onderscheiding door de Koningin bij besluit van 11 Mei 1940 verleend, is thans gereed voor uitreiking. Het bronzen kruis is te dragen aan een oranje lint in het midden voorzien van een zes millimeter brede verticale streep van Nassaus blauw. Dit ere-metaal kan zowel aan militairen van zee- en landmacht, als aan burgers en niet-Nederlanders worden toegekend, aan weermachtleden voor moedig of beleidvol optreden tegen den vijand, indien zij reeds een eervolle vermelding hebben gekregen en op dat tijdstip het kruis nog niet bezitten, aan anderen indien zij zich voor Nederland biezonder verdienstelijk hebben gemaakt. In biezondere gevallen kan het bronzen kruis terstond worden toegekend met machtiging van den Minister van Defensie.

WERELD IN VOGELVLUCHT.

22 Februari:

De Duitsers bombardeerden N.O.-Schotland, Z.W. en O. Engeland.

In de Middellandse Zee werden 5 Italiaanse schepen vernietigd.

De Amerikaanse gezant te Bulgarije werd gewond in een flessenvechtpartij met de Duitsers, naar aanleiding van het spelen van de Tipperary-mars.

De koning van Spanje werd voorzien van de laatste H. Sacramenten.

23 Februari:

In een redevoering erkende Mussolini de nederlagen in Afrika en naar aanleiding van zijn leugens over de strijd in Albanië werd van Helleense zijde beweerd, dat thans 20.000 Italianen in Helleense handen zijn.

In een nieuwe Frans kabinet werd Darlan minister-president.

24 Februari:

Boven Hull werd een luchtgevecht gevoerd van drie uren. Dover werd beschoten met het geschut op de Franse kust.

In een [illegible] zeide Hitler, dat in het [illegible] grote aanval met 600 [illegible] beginnen. Over invasie [illegible] Hitler niet gesproken, noch [illegible] het einde van de oorlog.

De [illegible] gezant in Londen vroeg opheldering aan Churchill betreffende de versterking van Singapore.

Engeland en Amerika richtten een waarschuwing aan Japan om niet te mobiliseren tegen Singapore of Ned. Indië.

Calais en de invasiehavens werden gebombardeerd. Verwacht wordt, dat de Engelse gezant deze week uit Bulgarije zal vertrekken als gevolg van de Duitse invasie.

25 Februari:

De Duitsers probeerden Londen te bombarderen.

In Afrika maakten de Engelsen weer vorderingen. Addis Abeba werd zwaar gebombardeerd. Brest eveneens.

SANTA MARIA IS GEREED.

„Ik ben niet bang voor bombardementen", verklaarde de Pastoor van Santa Maria jl. Zondag bij de uitreiking van de Eerste Hulp-diploma's, „maar wel voor ongelukken en het genezen met fijngewreven kakkerlakkenmodder en soortgelijke medicijnen."

14 candidaten waren begonnen, 13 slaagden op dezelfde vragen, waarop ook de stadspolitie slaagde. Lt. van de Laarschot deelde de diploma's met een toepasselijk woord uit: „Hier is het bewijs geleverd, dat de knoek niet behoeft onder te doen voor de stad." Speciaal werd hulde gebracht aan de medewerking van den Pastoor en de toewijding van den Heer Vos. De Heer Rietkerk deelde aan de vijf besten verbandtrommels uit; die vijf worden tevens ingelijfd bij de transportcolonne.

Nog enkele weken en de examens zullen in Santa Rosa worden afgenomen.

DE LENERS.

Naar alle waarschijnlijkheid zullen de 4 heren van het Lener-kwartet, die thans met hun dames op Piscadera logeren, aanstaande Zaterdag naar Aruba vertrekken om ook daar nog een tweede concert te geven.

HERDERLIJK SCHRIJVER.
van Zijne. Hoogw. Exc. Mgr. Verriet.

Vervolg van pagina 1.
thuis in een niet-katholieke of neutrale organisatie.

Mochten onze katholieke ouders dit voldoende begrijpen, en ons de steun geven, die wij nodig hebben, bij dit zo schone werk, dat wij ter liefde hunner kinderen ondernomen hebben, en waaraan onze Priesters en Religieuzen hun beste krachten wijden.

Dierbare Gelovigen. Gij weet toch, aan hoeveel gevaren de kinderen heden ten dage zijn blootgesteld, en hoevelen er door de zorgeloosheid der ouders, ja zelfs ondanks de zorg der ouders, verloren gaan. Onthoudt het voor eens en voor altijd; alleen in een katholieke omgeving in een katholiek milieu en in een sfeer, die geheel van de katholieke geest doordrenkt is, kunnen kinderen opgroeien, die steeds uw glorie, uw kroon en uw vreugde zullen zijn.

Zó wil het God, — zó wil het onze Moeder de H. Kerk, — zó vraagt het levensgeluk uwer kinderen het.

Dierbare Gelovigen overdenkt deze waarheden, die Wij tot u gesproken hebben, gedreven door de liefde van Christus en de liefde voor uwe zielen, in tegenwoordigheid van onzen dierbaren Zaligmaker, stervend aan het Kruis, en vraagt Hem, ja bidt Hem elke dag, om u te helpen, volgens deze waarheden te leven. Zo zal in u vervuld worden het woord van Onzen Goddelijken Zaligmaker: „Laat uw licht schijnen voor de mensen, opdat zij uwe goede werken zien, en eer geven aan den Vader, Die in de hemel is."

Dierbare Gelovigen. Bidt in deze zo heilige en genadevolle tijd, veel voor Zijne Heiligheid den Paus, Wiens Vaderhart in diepe droefheid is gedompeld om het lijden zijner kinderen, en Die dag en nacht werkt en bidt en offert voor het herstel van de vrede onder de volken.

Bidt veel en vurig voor onze Beminde Koningin en het Koninklijk Huis. Zwaar was het offer, toen Hare Majesteit voor het geweld van den vijand zwichten moest, en Zij het land en het volk, waaraan Zij met hart en ziel gehecht was, moest verlaten, om hare dagen in ballingschap door te brengen: — nog zwaarder werd het offer, toen Zij zich van Haar Kind scheiden moest. Bidt veel en vurig, dat spoedig de blijde dag moge aanbreken, waarop Hare Majesteit, onze Dierbare Koningin met Haar Koninklijk Huis, zich wederom in vrede en vrijheid met Haar dierbaar Volk verenigen mag.

Bidt voor uw wereldlijke en geestelijke Overheden, opdat God hen in deze zo donkere en troebele tijden de kracht en de wijsheid moge geven, om U te leiden langs de weg van ware vrede en welvaart.

Bidt vooral ook voor uw Priesters en Religieuzen, en voor allen, die zich wijden aan het welzijn van volk en jeugd. Heel biezonder vragen wij U, om op de Priester-Zaterdag, d.i., de Zaterdag volgende op de eerste Vrijdag der maand, al uw werken, uw gebed, uw H. Mis en H. Communie en al de offers van de dag aan God door de handen van Maria op te dragen, tot heiliging van de Priesters. Hiervoor zegenen wij U allen.

En zal dit ons Herderlijk Schrijven, in alle kerken van ons Vicariaat, alsmede in alle kapellen, waarover een Rector is aangesteld, onder alle vastgestelde HH. Missen, worden voorgelezen, op de Zondag van Quinquagesima.

Gegeven te Curaçao, op de Feestdag van de Verschijning van de H. Maagd te Lourdes, 11 Februari 1941.

† Frater Petrus Innocentius
Titulair Bisschop van Eleutherna
en Apostolisch Vicarius van Curaçao

—o—

VASTEN- EN ONTHOUDINGSWET
voor het Apostolisch Vicariaat van Curaçao.

Volgens de verschillende Bepalingen van de H. Stoel, het Wetboek van het Kerkelijk Recht, en de Biezondere Volmachten, Ons verleend bij audiëntie van de 11de Juni 1935, is voor het Apostolisch Vicariaat van Curaçao, de Vasten- en Onthoudingswet als volgt:

1. Zij die krachtens hun leeftijd tot vasten gehouden zijn, d.w.z al degenen ,di hun 21ste jaar voleind hebben, en hun 60ste jaar nog niet zijn ingegaan, — en zij, die tot onthouding verplicht zijn, d.w.z. al degenen, die hun 7de jaar voleind hebben, worden daartoe slechts verplicht op alle Vrijdagen van de Vasten, op Paaszaterdag tot 's middags 12 uur, en op de Vigilie van Kerstmis.
2. Op al deze dagen is het verboden vlees te eten en meer dan een volle maaltijd te gebruiken.
3. Op alle dagen, dat men vlees mag eten, mag men dit meermalen daags doen.
4. De onthoudingswet verbiedt alleen het gebruik van vlees en vleessaus. Ook op de Goede Vrijdag.
5. Vlees en vis bij dezelfde maaltijd te gebruiken, is niet meer verboden.
6. Krachtens Apostolische Volmacht zijn in de Vasten- en Onthoudingswet gedispenseerd, behalve op Goede Vrijdag:
   a) Militairen, die gebruik maken van de militaire keuken, en politie-personeel in actieve dienst, alsmede hun inwonende familieleden;
   b) Zeevarenden en allen, die op reis zijn, voor zover zij beschouwd kunnen worden tot ons geestelijk rechtsgebied te behoren;
   c) Arbeiders, die gewoonlijk zware en gevaarlijke arbeid te verrichten hebben, alsmede inwonende familie-leden en dienstboden;
   d) Inwonende familie-leden en dienstboden van de huisgezinnen, waarvan de vader of de moeder niet katholiek is.
7. Allen, die van deze dispensatie gebruik maken, zijn niet verplicht in plaats van het vasten en onthouden, andere werken van boetvaardigheid te verrichten. Echter sporen Wij allen aan, door gebed en goede werken aan te vullen, wat aan hun boetvaardigheid mocht ontbreken.

† Frater Petrus Innocentius
Titulair Bisschop van Eleutherna
en Apostolisch Vicarius van Curaçao

INGEZONDEN

„KOLONIALE SPELLING" IS MAKKELIJKER BIJ ONDERWIJS.

„Naar aanleiding van uw bespreking van het Februari-nummer van het kindertijdschrift „Hou en Trouw" in uw blad van Woensdag ll., zijn wij zo vrij u enkele punten ter overweging voor te leggen. Het ligt niet in onze bedoeling op elk slakje zout te leggen; en zo zullen we uw fantasietjes over Koos en over het gebrek aan eerbied voor het oude, laten voor wat zij zijn.

Bij 't, 'n, z'n, etc., bestaat deze harmonie echter niet, en naar aanleiding daarvan raden we u ten zeerste aan eens kennis te nemen van de brochure „Pronominale Problemen in het Nederlands" door Prof. Dr. Gerlach Royen, O. F. M. (Uitgave R.K. J. W. — Tilburg 1935). Op pagina 15 van dit werkje merkt deze taalgeleerde op:

„Uit een en ander volgt met voldoende zekerheid, dat wie enklitika bestrijden wil, dat taalverschijnsel voor oor en oog niet op rekening moet zetten van enig spel-systeem. Enklisis is en blijft een taalquaestie, des te netieliger omdat het geen quaestie is. Want al plegen hopeloos onbevoegden ook hierover gaarne de staf te breken, dit bedrijf doet niets af aan het feit, dat enklitika tot die meer subtiele, vaak ongrijpbare taalelementen behoren, die niet in vaste regels te vangen zijn."

Wat de naamvallen betreft, menen we niet beter te kunnen doen dan nogmaals een uitspraak van bovengenoemden hoogleraar aan te halen. Zij is te vinden op pagina 558 van „Ons Eigen Blad", Halfmaandelijks Orgaan voor Practische Roomse Opvoeding, Jaargang XXII, 1934.

„Consequentie is alleen mogelijk bij het biezonder onderwijs. Dit onderwijs doet goed...... wanneer het zijn leerlingen de dwaasheid van de sexuele -n over de hele linie bespaart."

Deze uitspraak betreft Nederland, maar bij enig nadenken zal het eenieder wel duidelijk zijn, dat zij voor Curaçao des te klemmender is. Helaas zit ook hier het onderwijs van enkele scholen vast aan bepaalde examen-eisen, en ziet men zich dus genoodzaakt, zich wel bezig te houden met de „dwaasheid van de sexuele -n". Maar dat een kindertijdschrift (dat niet vastzit aan dergelijke examen-eisen) zich toch aan die -n te buiten zou moeten gaan, is voor ons niet recht duidelijk.

Wij menen hiermede ons standpunt voldoende te hebben toegelicht, en zien van verdere polemiek af. Onze Redacties staan overigens niet zo heel ver van elkaar; o.i. staat de zaak zo, dat het standpunt van de „Amigoe" juist een tikje te eng is. Gun een ander zijn zienswijze, vooral in deze quaestie, „die geen quaestie is", en die, was zij een quaestie, niet door ons zou worden uitgemaakt.

Met beleefde dank voor plaatsing
Redactie „Hou en Trouw"."

Naschrift: De instantie, die de quaestie uitmaakt, is de Regering (voorgelicht door deskundigen). In haar spellingbesluiten heeft zij dat gedaan en ook al menen wij persoonlijk dat een bepaald besluit onjuist is, nochtans voegt ons ook hier gehoorzaamheid aan het gezag.

De waarde van polemieken is steeds zeer problematisch, maar dat de aangevallene bij de wederstoot tevens het middel aan de hand doet om nogmaals getroffen te worden, komt zelden voor.

Bij en- en proklisis worden door het ontbreken van het accent op een woord twee woorden één klankgeheel. Dus, zoals wij schreven: van't en t'oock (beide als één lettergreep te horen). Na een t blijft men duidelijk onderscheiden lettergrepen horen: mettetwilhelmus. Vervolgens is de historische oorsprong van het neutrale lidwoord: et (de h is er door verwarring met een ander woordje bij gekomen; doch-thans voorgeschreven), slechts in en- en proklitisch verband voor de uitspraak verzwakt tot -t. Natuurlijk moet dan nog wel, gelijk ook steeds gedaan werd, et of het geschreven worden, al zal een dichter ter accentuering van het zinsrhythme soms de hem toekomende vrijheid nemen te apostropheren.

De buigings-n is nog absoluut niet verdwenen uit de levende taal, althans niet over de gehele linie. De noodzakelijkheid van haar bestaan moge nogmaals blijken uit het afgezaagde voorbeeld: de apostel die (n) Jezus lief had. Door dit te gaan omschrijven werpt men een van de schatten van de rijkdom der Nederlandse taal overboord.

Wat bepaald ergerlijk is, is wat de „Union" vorige week uithaalde. Daar staat het volgende in: „We hebben de vereenigde Stoomwasscherijen een antwoord beloofd op hûn (zoo het woord vrouwelijk mocht zijn dan: haar) ingezonden artikel." De redactie van dat blad, met de gebruikelijke spelling-, taal- en stijl-verwaarlozing haar eigen, heeft het dus niet eens de moeite waard geacht na te gaan, van hoedanig geslacht het woord wasserij is. Dat iemand het geslacht van een woord niet weet, is normaal: een mens kan niet alles weten, en ook niet ieder die een auto heeft, weet hoe het mechaniek ervan loopt. Dat men een fout schrijft, kan er ook nog mee door: vergissen is menselijk. Dat men met opzet vaststaande regels negeert, zoals de redactie van het het 't-en-'n blad, maar verder voortreffelijk schrift, dat kan aan een dictatoriale geest geweten worden. Maar dat men doet als de „Union"-redactie nu deed, dat gaat alle perken van taalfatsoen te buiten. Hadde de „Union"-redactie toch veel liever maar een fout geschreven, dan zou men „fiat" gezucht hebben. Maar nu......

Dat al deze zaken moeilijk zijn voor de kinderen, vooral voor kinderen, die niet van huis uit met het Nederlands vertrouwd zijn, mag toch geen reden zijn onze taal van haar rijkdom aan sier te gaan beroven. Moet men de taal aanpassen aan de onderwijsbehoeften of omgekeerd? Leren ook de kindertjes in Engelse koloniën een soort „koloniale spelling"? Laten we dan maar Volapük of Esperanto gaan invoeren.

Prof. Royen is een taalgeleerde, wiens woord op velerlei gebied gezag heeft, doch na zijn revolutionnaire gedweep voor de spelling-Kollewijn is hij op het terrein der orthographie geen voorbeeld dat navolging verdient. Doch wanneer de geachte Redactie van „Hou en Trouw" dit wel meent, dan moet zij — dit ten terloops opgemerkt — ook schrijven biezonder, want Royen en de Kollewijnianen schreven bijna allen ie. Doch daarin volgt zij haar voorman niet en schrijft dictatoriaal-individualistisch i.

Natuurlijk, op elk terrein en ook in de taalwetenschap vindt men vooruitstrevenden en conservatieven. Wij houden het midden tussen beiden en kunnen ons het standpunt van beiden levendig indenken. Alleen houden wij ons hart vast, wanneer de Redactie van het 't-en-'n blad voor de jeugd iets beweert, waaruit de conclusie is te trekken, dat wij de taal maar moeten aanpassen aan de bevattelijkheid der kinderen, en dan — volkomen eigenmachtig, want in de orthographie past toch zeker ook discipline — in een kindertijdschrift, dat niet vastzit aan examen-eisen een andere spelling gaat volgen dan de kinderen op school leren. Wat moet een kind wel denken, als het 's morgens door den onderwijzer als fout aangemerkt krijgt, dat het schrift: van de Bisschop („neen", zegt die onderwijzer, „een bisschop is een man, dus moet het den zijn") en hetzelfde kind ziet 's avonds in zijn tijdschrift, door denzelfden onderwijzer uitgegeven, staan: van de Bisschop. Ons dunkt, dat dit nog heel wat meer verwarring sticht dan het leren van buigings-n en de officiële schrijfwijze van het etc. (leer het anders ook maar logies i.p.l. v. logisch en tee i.p.l.v. thee).

DE VERKIEZINGEN.

Nog drie dagen resten u om uw plicht als kiezer te doen. Nu moet het gebeuren. Geeft u op voor de kiezerslijst bij het Bevolkingsbureau:

Van u in het biezonder hangt de verkiezingszege af.

WIJ ONTVINGEN

„Holland carries on", reclameschrift, uitgegeven door de „Netherlands Information Bureau" (ons toegezonden door de Gouvernementspersdienst alhier).

Hieruit blijkt:
Nederland in Europa, opp. 13.700 vierk. mijlen inw. 8.639.000
in het Oosten, opp. 735.000 vierk. mijlen inw. 62.000.000
op het Westelijk halfrond, opp. 67.320 vierk. mijlen inw. 270.000

Het schrift bevat gegevens over Nederland en de Nazie-maatregelen, die 22.000.000 kippen van de 28.000.000 slachtten, 50% van de aanwezige cacao-voorraden naar Duitsland sleepten, en zelfs warm water rantsoeneerden. „Het is niet nodig vaatwerk driemaal 's daags om te wassen; eenmaal is voldoende. Het spaart heet water en zeep." De mensen mogen...... zelfs maar eenmaal per week een warm bad nemen! De Nederlandse Bank moet „Reichskreditkassenscheine" tot een bedrag van 15.000.000 gld. per week wisselen. Voorts artikelen over Nederlandse idealen en pogingen, die te verwezenlijken (het wapenfeit van de Van Kinsbergen wordt vermeld) en vooral aardige illustraties. Het schrift is te krijgen bij de Gouvernementspersdienst, tel. 1724.

FEUILLETON

MOORD IN BLOKSCHRIFT.

61)

De huisknecht maakte wederom een lichte hoofdbuiging, wendde zich om en schreed de deur door de hall in. Dadelijk daarna hoorden we de voordeur openen en sluiten.

„John kan van buiten af de voordeur weer openen?" vroeg mijn vriend aan den heer des huizes.

„John is een der weinigen, die dit kan," luidde het antwoord. „Hij heeft een huissleutel."

„Kan men van hieruit de honden horen, wanneer ze nog in hun hokken zitten?"

„Dat hangt er helemaal van af, hoeveel kabaal ze maken en hoe stil het hier is," antwoordde Paul in plaats van zijn vader.

„Dan staat ons niets anders te doen..." vervolgde A.A.

„Dan te wachten, te wachten, te wachten," vulde Eddy, dien ik nu een onmogelijk jongmens vond, aan. Toch begreep ik, dat mijn vriend deze tartende uitlating niet als een belediging opnam. Het wachten op een antwoord op de vraag, of de honden in hun hok waren ofwel dood, versterkte in ons nog de overtuiging, dat, hoe Johns onderzoek ook zou aflopen, in ieder geval nog meer moorden mogelijk waren. Lós liepen de honden trouwens niet, want dan zouden ze zich, op het fluiten van den huisknecht, dat we thans de tuin hoorden opklinken, zeker hebben doen horen.

John trachtte blijkbaar niet zijn schreden te dempen. Toen hij pas buiten was, had hij gefloten naar de honden, nu deed hij dat niet meer, ofschoon daarin toch een lichte geruststelling voor hem zou hebben gelegen, nu hij zich door zijn voetstappen, aan wie hem in stilte beluisteren wilde, verraadde. Een kerel uit één stuk was hij toch, deze huisknecht.

„In elk geval zouden ze nu, als ze nog opgesloten waren, zo razend te keer moeten gaan, dat we ze hier met gemak hoorden," stelde Teun vast. „Ze verwachten dan, dat degene, die nadert, ze zal vrijlaten."

„Maar ik hoor niets," stelde Paul vast en de meisjes in haar hoekje keken elkaar eens aan, trokken gezichten, alsof ze zouden kunnen gichelen van zenuwachtigheid, maar zich met geweld inhielden, omdat dit in het salon onmogelijk kon worden geduld. Mevrouw liet zich door haar man telkens weer even geruststellen, dat het nu weldra dag worden zou en er dan een eind zou komen aan deze onhoudbare toestand. Eén geluk was, dat het electrische licht ons tot nu toe niet in de steek had gelaten. Achtte de vijand duisternis overbodig of was hij niet in staat geweest, nogmaals te naderen tot het schakelbord? Verwachtte A.A. een eventuele aanslag niet meer van die zijde?

HOOFDSTUK XXV.

Waar is de chauffeur?

Het duurde niet lang, of John keerde terug en trad na een gedecideerd bescheiden tikje aan de halldeur het salon binnen, waar we hem allen met gretige nieuwsgierigheid aanstaarden. Als hij innerlijk emoties doorstaan had, uiterlijk liet hij daarvan niets blijken. Zijn gezicht stond even onbewogen, als wanneer hij zou aankondigen, dat de tafel gedekt was. Hij sprak echter niet dadelijk en wist daardoor tot ons te doen doordringen, dat zijn mededeling ons onwelkom zou zijn. Enkele seconden werd de stilte verdragen, dan barstte de oudste zoon uit: „En? De honden?"

„Met uw verlof, mijnheer, alle vier dood, mijnheer."

De wijze, waarop Eddy, hoewel deze toch de dood van de waakhonden het eerst had verondersteld, reageerde, bracht ons niet alleen het reeds meer benauwende van de toestand onder het oog, doch gaf ons tevens de richting aan, die ieder onzer toch reeds op het punt stond in te slaan, zodat als één man de beide andere zoons en mijnheer Van Wieringen uitriepen: „Waar is Willem. Waar is de chauffeur?"

„Je hebt niet kunnen uitmaken, op welke manier de dieren gestorven zijn?" vroeg A.A. aan den huisknecht, die zich als een fout scheen aan te rekenen, dat hij de familie zulk een onheilspellend nieuws had moeten mededelen.

„Er is licht bij de hokken, mijnheer," antwoordde John, „en dus was het mij mogelijk vast te stellen, dat de honden niet zijn gewond. Zij schijnen te zijn neergestort, terwijl ze aten van een stuk lever."

„Wie voedert de honden?"

Hij vroeg het John, die anders stellig geen verklaring zou hebben gegeven. „Ook dat is het werk van Willem, mijnheer. Maar..." Hij zweeg.

„Maar je wilt er aan toevoegen, dat je niet zeker bent, of ze niet ook van anderen iets zouden aannemen?"

„Pardon, mijnheer, dat lag niet in mijn voornemen. Ik wilde uw aandacht er op vestigen, dat ze zeer zeker van anderen ook voedsel aanvaarden."

„Waar is de chauffeur?" herhaalde Eddy, „waar is Willem?"

Deze herhaalde uitroep deed de verklaring van John, waardoor de afwezige niet onbelangrijk werd ontlast van een nog niet openlijk uitgesproken aanklacht, in het niet verzinken. Wat deed het er toe, dat de honden óók van anderen de lever met het daarin toegediende blauwzuur konden hebben verkregen? Waarom bleef Willem weg? Waarom was hij weggegaan? Om een sigaret te roken, naar hij zei, volgens de evenzeer betrouwbare mededeling van denzelfden John, die hem nu voor te directe verdenking scheen te willen vrijwaren.

„U hebt hèm gezien, boven? Toen u op hem schoot?" vroeg dringend Teun, die perspectief in de gang van zaken scheen te zien.

„Ik heb vanmorgen, of juister gezegd gisteren morgen, geruimen tijd tegen Willems rug aangekeken, toen hij ons met de auto in Arnhem afhaalde," antwoordde mijn vriend meesmuilend. „Maar om nu zeker te beweren, dat dit dezelfde rug was, waarover ik u vertelde in verband met mijn schietpartij, daartoe voel ik me warempel niet gerechtigd."

„Willem ging de voordeur uit, nietwaar John? Kàn hij daarna weer zijn binnengekomen, zonder dat iemand hem zag?" Het was Teun, die zijn onderzoek voortzette.

„Het spijt mij, mijnheer, u hierop geen bevredigend antwoord te kunnen geven. Door de voordeur kan hij niet zijn binnengekomen, doch voordat hij naar buiten ging, heeft hij zich even verwijderd in het trappenhuis. De achteruitgang heb ik gegrendeld, toen we naar boven gingen. Indien deze nu nog gegrendeld is, ja, dàn is het uitgesloten, dat iemand door een deur het huis betrad."

Dat zullen we dan gauw genoeg weten." Eddy haastte zich naar de halldeur, doch mijn vriend legde hem de hand op de arm, weerhield hem.

„Met uw verlof," zei hij bedaard, bewust of onbewust Johns wijze van doen overnemend, „het zij mij vergund dit weinig beduidende onderzoek op te dragen aan mijn vriend, mijnheer Verschoor. Bram, als je zo vriendelijk wilt zijn, kijk jij dan even, of de achterdeur gegrendeld is."

Wordt vervolgd.

Indien uw daar een van bent, doet het dan nog vandaag.

De terreur van totalitaire propaganda-ministeries

Enige jaren geleden bereikte een liberaal Zwitsers dagblad in Duitsland een vijfmaal zo grote oplaag als het in Zwitserland had. Na een forse campagne van de nationaal-socialistische pers werd het blad voor goed verboden. Hetzelfde lot onderging de neutrale Vaticaanse courant „Osservatore Romano" in Italië. Met voortdurende officiële steun, **heeft de „Völkische Beobachter" een oplaag bereikt van iets meer dan 500.000**; de meeste abonné's zijn mensen, die het geraden achten zich te abonneren vanwege hun positie (het is interessant op te merken, dat het totale aantal partijleden in Duitsland op 4-5 millioen wordt geschat).

Tot nu toe is bij de Nazie-propaganda de pers minder efficiënt geweest dan andere propaganda-middelen, welke het régime gebruikt. In het hedendaagse Duitsland maken visuele effecten meer indruk op de massa dan iets anders. Het voorbijmarcheren van troepen hypnotiseert de menigte bijna altijd; herhaling vermindert de geestdrift in geen enkel opzicht. Zelfs op Curaçao juichen en klappen de mensen soms als marcherende troepen op het doek verschijnen. Voor den gemiddelden Duitser is een eskader bommenwerpers een overtuigender argument ten gunste van het nationaal-socialisme dan een dozijn van lof druipende hoofdartikelen. Pretentieuze volzinnen klinken beter, als een spreker ze roept van een podium, versierd met vlaggen, dan als men ze in stomme letters ziet, al wordt de menigte ook de massa-demonstraties moe.

Met Hitler kwam de oorlog.

Sinds Hitler aan de macht kwam, heeft de Duitse politiek op vrijwel alle gebieden van het nationale leven oorlogsomstandigheden als basis genomen. Toen het vierjarenplan geproclameerd werd, vertelde men het volk, dat het rijk een economisch beleg te doorstaan had. Iedere fabriek, iedere winkel, iedere boerenwoning moest zich beschouwen als een soldaat in de economische strijd om het bestaan der natie. Aanvankelijk hadden al die leuzen een stimulerende werking, maar de meerderheid werd ze spoedig beu.

De lezer, die er elke dag aan herinnerd wordt, dat Duitsland wordt te kort gedaan, door de duivelse plannen van Churchill en het internationale Jodendom, houdt op met lezen, zodra hij deze woorden weer tegenkomt.

Het dagelijks rooster van de Duitse perspolitiek is aldus: te Berlijn wordt om twaalf uur een persconferentie gehouden; als er biezondere gebeurtenissen zijn, worden speciale bijeenkomsten belegd. Ieder blad is vertegenwoordigd door een permanenten, vertrouwelijken afgezant, die de instructies ontvangt en ze aan zijn hoofdredacteur moet doorgeven. Deze instructies zijn strikt vertrouwelijk; wie ze aan onbevoegden mededeelt, kan wegens het verraden van staatsgeheimen gestraft worden. In één geval werd een lid der redactie van de „Berliner Börsen Zeitung", Schwertfeger, tot levenslange dwangarbeid veroordeeld, omdat hij buitenlandse journalisten mededeling zou hebben gedaan van de instructies, welke hij op een persconferentie had gekregen. De instructies zijn zeer gedetailleerd; zij zeggen, welk nieuws niet gepubliceerd mag worden, hoe andere berichten besproken moeten worden, **hoe de koppen moeten luiden**. De redacteur is vaak genoodzaakt werk te doen, dat gelijkt op dat van een schooljongen, die tot taak krijgt een opstel te maken. De zegsman van het Propaganda-ministerie deelt op de conferentie lof en blaam uit. Zo zal hij b.v. zeggen, dat het artikel van het „Berliner Tageblatt" over de mishandeling van Sudeten-Duitsers door de „Tsjechische soldeniers" niet aggressief genoeg was. Journalisten, die niet beantwoorden aan de normen van het Propaganda-ministerie, kunnen van de officiële journalistenlijst geschrapt worden en daardoor het recht verbeuren hun beroep uit te oefenen. Ik ken een geval, dat de redacteur van een belangrijk Berlijns avondblad werd geschorst, omdat hij in de tweede editie, bij gebrek aan ruimte, niet een foto van dr. Goebbels, een grote vergadering toesprekend, had opgenomen en het verslag van diens rede zwaar bekort had.

Onze Curaçaose censor is wel een collega van dezen man, maar gelukkig verschillen deze collega's sterk in hun werkmethoden.

Journalisten zijn ambtenaren geworden.

In de provincie krijgen de bladen hun instructies van filialen van het Propaganda-ministerie, dat zijn vertrouwelijke opdrachten via een uitgebreid telex-stelsel uitzendt. Opdrachten van minder belang worden gegeven door het officiële Duitse nieuwsbureau. Duitse correspondenten in het buitenland krijgen gedetailleerde instructies van hun gezantschappen. Ook hun berichtgeving moet voldoen aan de verlangens der autoriteiten. De **Duitse journalist is feitelijk een ambtenaar**; met recht draagt hij dan ook een beroepsuniform, die het eerst gezien werd gedurende Hitlers bezoek aan Mussolini in April 1938.

Door de instructies ter persconferentie en door hun partijconnecties zijn de leidende Duitse journalisten vrij goed op de hoogte. **Maar zij mogen slechts een zeer beperkt gebruik maken van hun kennis, niet alleen wat betreft hun publicaties, maar ook wat aangaat hun gesprekken met buitenlandse correspondenten.**

Buitenlandse correspondenten hebben een hondenbaan.

Het werk der buitenlandse correspondenten wordt buitengewoon belemmerd door de moeilijkheid aan goed nieuws te komen. Telkens als buitenlandse bladen voor Duitsland onaangenaam nieuws publiceren, volgen er in de kolommen der nationaal-socialistische pers heftige aanvallen, vaak van persoonlijke aard. Sinds de komst van het Hitler-bewind zijn tientallen buitenlandse correspondenten verbannen. Hun verbanning ging meestal gepaard met gelaster. De verhouding tussen de buitenlandse journalisten en de Duitse autoriteiten is dan ook heel slecht. De buitenlandse persvereniging te Berlijn heeft herhaaldelijk pogingen gedaan om de betrekkingen, vooral met dr. Goebbels, te verbeteren. Na de gebeurtenissen van 30 Juni 1934 had de minister van Propaganda in een radiorede de buitenlandse journalisten leugenaars genoemd. Na een bepaalde tijd, waarin er geen contact was, werd besloten een poging te doen om weer normale betrekkingen te krijgen; dr. Goebbels aanvaardde een uitnodiging van de buitenlandse journalisten om een avond bij hen door te brengen. Een deelnemer, die aan dezelfde tafel zat als dr. Goebbels, vertelde, hoe hij, en andere vooraanstaande nationaal-socialisten, absoluut niet meer in staat zijn normale taal te spreken; zelfs achter zijn bierkroes kon hij niet loskomen van zijn redenaarstaal en sprak hij, alsof hij een massa-bijeenkomst voor zich had. Hij aanvaardde nimmer een argument, maar reageerde altijd met hartstochtelijke, soms zelfs venijnige polemieken. De blik in zijn intelligente zwarte ogen is hard, zijn ogen en gelaat bewegen onophoudelijk; het enige wat hij geheel in bedwang heeft, is zijn stem, die nooit haar melodieuze klank verliest.

Persconferenties voor buitenlandse journalisten zijn zeldzaam; slechts in buitengewone gevallen woont de minister ze zelf bij. Als hij kan, vermijdt hij alle contact met buitenlanders.

Liegen is gewoonte bij Propaganda-ministerie.

Als buitenlandse journalisten zich beklagen, dat zij geen inlichtingen kunnen krijgen, zegt het ministerie van Propaganda, dat zij slechts behoeven op te bellen. Dit is altijd vergeefse moeite. Heel dikwijls hebben er 's avonds belangrijke gebeurtenissen plaats en dan is het nutteloos het ministerie op te bellen. De ambtenaar van dienst weet niets, of geeft zonder aarzelen verkeerde inlichtingen. Er is reden om aan te nemen, dat dit soms opzettelijk gebeurt, zoals ik heb ondervonden. Dikwijls geven zelfs leidende ambtenaren de meest tegenstrijdige inlichtingen. Toen ds. Niemöller, na door den rechter vrijgelaten te zijn, regelrecht naar een concentratiekamp werd gezonden, vroeg een buitenlandse journalist aan drie vooraanstaande personen van het ministerie van Propaganda, op welke beschuldiging dit was gebeurd en hoe lang hij gevangen zou blijven. Hij stelde zijn vragen op een receptie van Rosenberg en had binnen tien minuten drie lezingen: de rijksperschef Dietrich zeide, dat het alleen een quaestie van de rechtbanken was en dat er nieuwe beschuldigingen tegen den geestelijke moesten zijn. Dietrichs plaatsvervanger antwoordde, dat er geen andere beschuldigingen waren en dat hij slechts korte tijd gevangen zou blijven, tot de opwinding bedaard was. De derde ambtenaar, die geen partij-man is, gaf een uitleging, die juist bleek. Niemöller, zeide hij, was een politiek gevaar. Men moest zijn zaak niet van juridisch, maar alleen van politiek standpunt bezien. Hij zal gevangen blijven, zolang er kans is, dat hij zijn prediking hervat. Een totalitaire staat kan geen oppositie dulden.

Görings mensen zijn brutaal openhartig.

De onmogelijkheid om met het Propaganda-ministerie te werken, heeft geleid tot de stichting van een onofficiëel nieuwscentrum, geleid door de redactie van maarschalk Görings „Essener National Zeitung". Dit instituut, beter bekend als Stammtisch, werkt al verscheidene jaren. De bijeenkomsten worden gehouden in een restaurant in de Postdamerstrasse, in normale tijden eens per week; als er hevige spanning is, vinden de buitenlandse correspondenten er gewoonlijk 's avonds laat een redactielid van de „National Zeitung". Terwijl de Duitse journalisten over het algemeen zeer terughoudend zijn in hun gesprekken met buitenlandse collega's, geven de mensen der „National Zeitung" hun commentaar openhartig. De inlichtingen, die zij verstrekken, zijn niet officiëel of officieus, maar worden geacht de „mening in partijkringen" weer te geven, hier komen de in sommige kringen der Curaçaose pers zo geliefde „zegsmannen" en „spreekbuizen" vandaan. Soms komen zij van Göring direct. Slechts een uitgelezen aantal buitenlandse correspondenten wordt tot de Stammtisch toegelaten, die soms een concurrent van het Propaganda-ministerie wordt en veel betere inlichtingen verschaft dan het apparaat van dr. Goebbels. Lang vóór de Oostenrijkse annexatie, toen de officiële verklaringen nog ontkenden, dat Duitsland van plan was Oostenrijk te annexeren, erkende de Stammtisch dergelijke doeleinden; Schuschniggs grote rede in het Oostenrijkse parlement, twee weken voor hij het fatale plebiscjet afkondigde, werd door Görings mensen de zwanenzang van den bondskanselier genoemd.

Regering slaat munt uit onbetrouwbare berichten.

Behalve de Stammtisch is er een aantal bemiddelaars, die met medeweten van de Duitse autoriteiten inlichtingen aan de pers geven. De ministeries bezorgen hun bepaalde nieuwtjes, die zij weer verkopen aan de buitenlandse correspondenten, die meestal volkomen op de hoogte zijn van de tweeslachtige positie hunner berichtgevers, maar moeten nemen, wat zij krijgen kunnen.

De Duitse autoriteiten zouden gaarne ook op de buitenlandse correspondenten censuur uitoefenen, maar om begrijpelijke redenen vergenoegt men zich met contrôle en spionnage. Hun telefoongesprekken worden nagegaan en hun Duitse kennissen in het oog gehouden. In de restaurants en café's, waar de buitenlandse pers pleegt bijeen te komen, moeten de kellners of anderen hen bespionneren en hun gesprekken overbrengen. Men moet altijd rekening houden met de mogelijkheid van speciaal ingebouwde microfoons, die de gesprekken opnemen. De meeste Duitsers zijn bang buitenlandse journalisten te ontmoeten, en zij, die inlichtingen verstrekken, doen dat meestal onder aangenomen namen, op ongewone tijdstippen en onder omstandigheden, die spionnage onwaarschijnlijk maken. Aan de andere kant zijn er heel veel mensen in Duitsland, die als zij het zonder gevaar menen te kunnen doen, inlichtingen willen geven over dingen, welke schadelijk zijn voor het prestige van hun land.

BUITENLAND

„WIJ HATEN DE DUITSERS EN ITALIANEN NIET".

Uit een brief uit Londen, verleden week hier ontvangen:

„Iedereen in dit land heeft goede moed en zet zich opgewekt heen over de kleine ongerieven. Iedereen is vol optimisme en verwacht blij een toekomstige overwinning over de beproevingen, hoe ver die overwinning ook nog verwijderd zij...... Het grootste wonder voor mij is steeds de dapperheid, waarmede zij zich over alles heen zetten die direct door de activiteiten van den vijand worden getroffen. Het is misschien een merkwaardige, maar in elk geval juiste bewering, dat, zo er nog lauwe mensen waren, de aankomst van een bom op of bij zijn huis zo iemand terstond bekeerde. Met andere woorden: hoe meer bommen de Duitsers op Engeland gooien, des te meer overtuigen zij de bevolking van de noodzakelijkheid te volharden tot de overwinning is behaald. Er is nu geen quaestie van onderhandelen meer, slechts wachten op de gelegenheid van onze zijde een vrede te dicteren. Maar bij al deze kalme beslistheid, geloof ik niet, dat er bij iemand gevoelens van haat bestaan tegen de Duitsers of de Italianen — alleen medelijden, dat zij zich laten leiden door zulke leidsfeden. Zonder te willen minimaliseren wat betreft de schade van luchtaanvallen, is het toch nog verbazend hoe ver men vaak lopen kan zonder een beschadigd huis te zien, en hoe snel reparaties worden uitgevoerd en het normale werk hervat wordt. Dank zij het schitterende werk van Air raid wardens, the Auxiliary Fire Service en de speciale politie-diensten wordt veel onheil voorkomen......"

SPANJE VERLEENT GROOTSCHEEPSE AMNESTIE.

Na langdurige onderhandelingen heeft Spanje besloten de meer dan 140.000 vluchtelingen van de Spaanse burgeroorlog amnestie te verlenen en hun toe staan naar hun vaderland terug te keren. Dit betekent voor Frankrijk een geweldige opluchting. De Mexicaanse regering had reeds lang geleden aangeboden de duizenden vluchtelingen in Mexico een nieuwe levensmogelijkheid te openen. Er bestond echter steeds geen gelegenheid de arme bannelingen te verschepen. En Frankrijk bleef met dit hopeloze probleem zitten.

Mexico schijnt nu echter bij de onderhandelingen over de erkenning van de Franco regering onder meer bedongen te hebben, dat de vluchtelingen naar hun woonsteden kunnen terugkeren zonder vrees voor wraakneming. Slechts de leiders van de opstand vallen niet onder deze amnestie. De regering van Vichy wacht met ongeduld het vertrek der duizenden Spaanse vluchtelingen af.

SINDS JULI 1940 32.000 VISA DOOR DE VERENIGDE STATEN UITGEGEVEN.

Meer dan 4.000 vluchtelingen komen sinds 1 Juli 1940 maandelijks een toevlucht zoeken in de Verenigde Staten. Het aantal neemt voortdurend toe en reeds zijn er 32.000 visa uitgegeven. Zeshonderd duizend aanvragen voor een visum over alle consulaten verdeeld, moeten nog behandeld worden. De meeste zijn van Joden afkomstig. 300.000 komen er uit Groot-Duitsland en 200.000 uit het onbezet gedeelte van Frankrijk.

DE KATHOLIEKE MISSIE OP DE BAHAMAS BESTAAT 15 JAAR.

Deze maand vierde de Katholieke Missie op de Bahamas haar 15-jarig bestaan. De missie is begonnen door den Eerwaarden pater Chrysostomus Schreiner van de Benedictijner Abdij Sint Jan te Minnesota en tot dusver zijn de Benedictijner paters met deze missie belast gebleven. Een van de grootste weldoeners dezer missie was wijlen de Aartsbisschop van New York, Patrick Cardinaal Hayes. Sinds 1929 is dit gebied een Apostolische Prefectuur met aan het hoofd Zijne Hoogwaardige Excellentie Bernard J. Kevenhoerster O.S.B.

Bizondere zorg is besteed aan het Katholiek onderwijs, dat nu reeds door evenveel kinderen gevolgd wordt als het neutraal onderwijs.

„WIJ ZIJN HET SLACHTOFFER VAN DE NEUTRALEN GEWORDEN", ZEGT PÉTAIN.

De secretaris-generaal van maarschalk Pétain, generaal August Marie Emile Laure heeft een boek geschreven en uitgegeven te Parijs, getiteld „Pétain". Het boek toont aan, dat de huidige politiek van den maarschalk, uitgedrukt ligt in de woorden, die hij op het Chateau du Muguet sprak na de conferentie met Winston Spencer Churchill, Anthony Eden en Paul Reynaud, „als we Frankrijk verlaten, dan zullen wij het nooit meer terugzien."

Het boek behandelt vooral ook militaire problemen van deze en van de vorige wereldoorlog. Pétain vond het oprukken van de geallieërde legers naar België bij de Duitse inval een grove fout en men zal achteraf toe moeten geven, dat hij hierin gelijk kreeg. „Wij zijn het slachtoffer geworden van de neutralen", was zijn klacht.

Laure beschrijft het laatste bezoek van Churchill aan Frankrijk, waarbij deze geen verdere belofte kon geven dan: „Ziet het tot September uit te houden, want dan zullen wij u pas enige divisies kunnen sturen."

Hij stelde voor desnoods een guerrilla-oorlog te voeren. De toestand was echter te wanhopig en het kabinet besloot het verzoek om wapenstilstand afhankelijk te maken van Paul Reynauds beroep op President Roosevelt. De Verenigde Staten konden niet helpen en Frankrijk wendde zich tot Hitler om te trachten te redden, wat mogelijk was.

DE FRANSE SCHRIJVER MAUROIS VERLIEST ZIJN ZAAK.

De textielfabriek Fraenckel & Herzog, te Elbeuf nabij Rouaan, werd door de Nazies op de lijst geplaatst van de te verkopen eigendommen der Joden. Deze fabriek was het eigendom van den bekenden schrijver André Maurois, die Jood was en eigenlijk Herzog heette. Onlangs pas had hij wettelijk zijn schrijversnaam Maurois ook voor het gewone leven aangenomen.

SANTIAGO BESTAAT 400 JAAR.

Tienduizend bezoekers raakten opgetogen over de schitterende historische optocht, die langs de Santa Lucia heuvel in het hart van Santiago naar boven trok, om het historisch moment te gedenken, dat de veroveraar Pedro de Valdivia 400 jaar geleden op de top de Spaanse vlag plantte en de geschiedenis van de hoofdstad van Chili een aanvang nam. De stad was feestelijk versierd en overal weerklonk de muziek. In een grandiose stoet trok President Pedro Aguirre Cerda naar het stedelijk paleis om zijn gelukwensen aan te bieden.

De feestelijkheden zullen dagen duren. Het gehele jaar zullen tentoonstellingen en bijeenkomsten plaats vinden.

NEDERLAND

VEEL INFLUENZA IN NEDERLAND.

Tengevolge van het kwakkel weer en het groot tekort aan vitaminen, heerst er in Nederland influenza. De patiënten herstellen meestal binnen de vier dagen, maar velen krijgen ook tengevolge hiervan longontsteking. Ongeveer 25% van de bevolking in Den Haag lijdt aan deze ziekte. Ook Amsterdam heeft veel van deze epidemie te lijden. Scholen zijn gesloten en vele zaken en fabrieken ondervinden schade door het wegblijven van het personeel.

MEER ARBEIDERS NODIG IN DUITSLAND.

Weder zullen 40.000 Italianen naar Duitsland vertrekken om in de Naziefabrieken te gaan werken. Het Arische ras voelt meer voor de soldatenrok en plaatst de Italiaantjes in de mijnen en fabrieken.

Het heersersras heeft de zonen van Mussolini reeds aardig onder de duim.

Februari heeft nog slechts 13 dagen. Wacht niet, geeft u op bij het Bevolkingsbureau om met November te kunnen stemmen.

SPORT - RUBRIEK

Officiële Mededelingen

van

"De Curaçaose Voetbalbond".

WEDSTRIJD UITSLAGEN
van Zondag 23 Februari 1941.

Jong Holland 1 — Scherpenh. 1 4—0.

COMPETITIE 1941.
WEDSTRIJD PROGRAMMA.

MUNDO NOBO

2 Maart 1941:	A-Klasse	K.S.L.I. 1 — Jong Curaçao 1 (Jesurun)	
2 Maart 1941:	ResA.-Klasse	S.U.B.T. 2 — Hercules 2 (Pengel)	*
2 Maart 1941:	Juniores	Jong Holland — S.U.B.T. (Rosberg)	%
9 Maart 1941:	A-Klasse	Hercules 1 — Jong Curaçao 1 (Jesurun)	
9 Maart 1941:	C-Klasse	Volharding 3 — S.U.B.T. 3 (Ercol)	*

HEINTJE KOOL.
(Terrein V.V. Willemstad).

2 Maart 1941:	B-Klasse	Willemstad — D.T.S. (Ercol)	
30 Maart 1941:	Res.A-Klasse	K.S.L.I. 2 — Jong Curaçao 2 (Pengel)	

SCHERPENHEUVEL

2 Maart 1941:	C-Klasse	Scherpenh. 3 — Jong Curaçao 3 (H. Rog)	
2 Maart 1941:	Juniores	Scherpenheuvel — Hercules (H. Rog)	%

De A-Klasse wedstrijden beginnen om 16.15 uur percies, de met * aangegeven wedstrijden beginnen om 14.30 uur precies.

De Juniores wedstrijden beginnen om 10 uur a.m.

DUUR van de A-Klasse, Res.A-Klasse, B-Klasse en C-Klasse wedstrijden 2 maal 45 minuten.

DUUR van de juniores wedstrijden 2 maal 30 minuten.

COMPETITIE STAND 1941.

A-Klasse	gesp.	gew.	gel.	verl.	doelpunten voor	tegen	punten	gem.
Transvaal 1	3	3	0	0	8	3	6	2.—
Volharding 1	4	3	1	0	12	5	7	1.75
Jong Holland 1	4	3	.	0	11	5	7	1.75
S.U.B.T. 1	4	2	1	1	12	6	5	1.25
K.S.L.I. 1	4	1	1	2	7	7	3	0.75
Scherpenheuvel 1	4	1	0	3	3	11	2	0.50
Hercules 1	3	0	0	3	3	9	0	0.00
Jong Curaçao 1	4	0	0	4	1	11	0	0.00

Res.A-Klasse	gesp.	gew.	gel.	verl.	doelpunten voor	tegen	punten	gem.
Scherpenheuvel 2	4	4	0	0	16	4	8	2.—
S.U.B.T. 2	2	1	0	1	3	3	2	1.—
Volharding 2	2	1	0	1	4	3	2	1.—
Jong Curaçao 2	3	1	1	1	5	8	3	1.—
K.S.L.I. 2	3	1	0	2	5	9	2	0.66
Hercules 2	3	1	0	2	5	5	2	0.66
Jong Holland 2	3	0	1	2	0	6	1	0.33

B-Klasse	gesp.	gew.	gel.	verl.	doelpunten voor	tegen	punten	gem.
R.C.C.	1	1	0	0	10	3	2	2.—
Willemstad	2	1	0	1	8	10	2	1.—
Arsenal	2	1	0	1	3	7	2	1.—
D.T.S.	1	0	0	1	2	3	0	0.—

C-Klasse	gesp.	gew.	gel.	verl.	doelpunten voor	tegen	punten	gem.
Jong Curaçao 3	1	1	0	0	3	1	2	2.—
Scherpenheuvel 3	2	1	1	0	13	1	3	1.50
S.U.B.T. 3	1	0	1	0	0	0	1	1.—
Hercules 3	2	0	0	2	2	16	0	0.00
Volharding 3	0	0	0	0	0	0	0	0.00

Juniores	gesp.	gew.	gel.	verl.	doelpunten voor	tegen	punten	gem.
Jong Holland	1	1	0	0	5	1	2	2.—
Scherpenheuvel	1	1	0	0	3	1	2	2.—
Hercules	1	1	0	0	2	1	2	2.—
S.U.B.T.	1	0	0	1	1	3	0	0.00
Jong Curaçao	2	0	0	2	2	7	0	0.00

HET BESTUUR.